

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:

<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

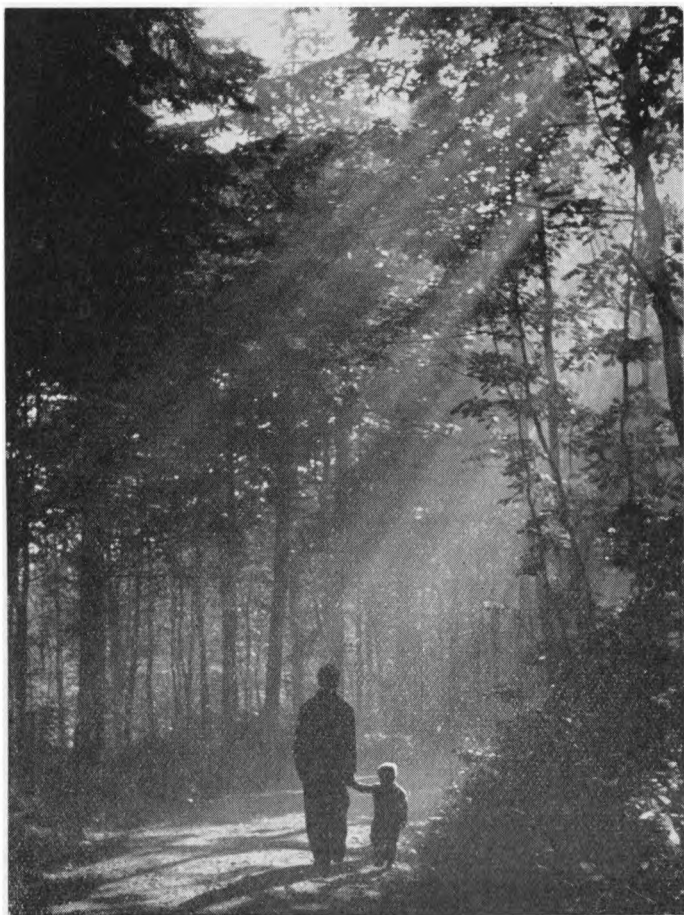
Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

DEN JYSKE
IDRÆTSSKOLE
VEJLE

AARSSKRIFT 1947

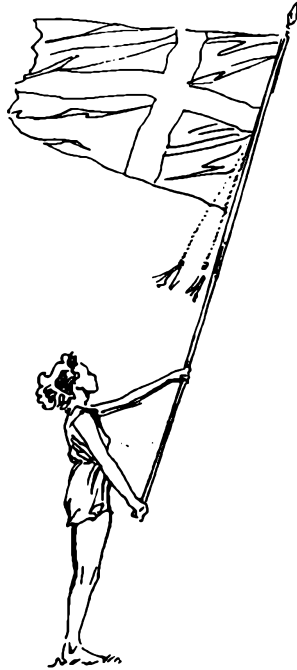

AARSSKRIFT 1947

UDGIVET AF
DEN JYSKE IDRÆTSSKOLES ELEVFORENING

INDHOLDSFORTEGNELSE

	Side
<i>Sigfred Munch: Den danske Arv</i>	3
<i>Rask Nielsen: Dansk Politik</i>	6
<i>Viggo Søndergaard: En Dag paa Landsstævnet</i> i Odense	12
<i>Tage Søgaard: Sydslesvig</i>	17
<i>Grethe Laulund: Holdning</i>	22
<i>Svend Aage Thomsen: Aarsberetning</i>	25
<i>Svend Aage Thomsen: Skolens Kursusvirksomhed</i>	36
<i>Fra Udlandet</i>	40
<i>Nyt fra gamle Elever</i>	52
<i>Generalforsamlingen</i>	62
<i>Elevfortegnelse</i>	63
<i>Regnskab</i>	Omslagets 3 Side
<i>Elevmøde</i>	Omslagets 3. Side

DEN DANSKE ARV

„Sønnekuld maa værne Fædres Arv«, siger Digteren.
Som det enkelte Menneske maa et helt Folk tage Vare paa Fortidsminderne og leve med dem.

Vor danske Arv omsluttet af et langt Tidsrum, det er en Rigdom at tilhøre et gammelt Folk, der har rige Minder at drage Næring af, og til Minderne søger man hen baade i lyse Tider og trange, maaske mest i de sidste. Det var naturligt, at i de tunge Besættelsesaar vaagnede Sansen for vort Folks Fortid, man vilde ruste sig til at møde de svære Oplevelser, der var kastet ind over os, ved at se tilbage over de svundne Dage.

Johs. V. Jensen siger i sin Danmarkssang:

»Alvorligt taler ved Alfar-Vej
 med Grønsvær tækket de gamles Grave.
 Henfarne Slægter — forglem dem ej!
 I Arv de gav dig en ædel Gave.
 Henfarne Slægter
 i Landets Marv
 sig ej fornægter.
 Bevar din Arv.«

Det ligger nær i denne Forbindelse at tænke paa Tiden i forrige Aarhundredes første Fjerdedel, da det danske Folk havde været inddraget i Napoleonskrigene.

Vor Hovedstad havde lidt meget ved Bombardementet i 1807. Danmarks Orlogsflaade, som man havde set hen til med en vis Stolthed og Tillid, var erobret af Englænderne og bortført med et fremmed Flag vajende for Masterne. Erhvervslivet var ødelagt. Vor omfattende Handel med fremmede Lande var standset. Mange af vore Handelsskibe var i Fjendernes Besiddelse, og Resten var lagt op i danske Havne. Den rige Byggevirksomhed, der tidligere havde udfoldet sig, var standset. Staten gik fallit, og det tog et langt Aaremaal, inden der igen kom Orden i vort Pengevæsen.

Dansk Landbrug gennemgik en meget svær Krise, der lammede Foretagsomhed. Fattigdom og Nød holdt sit Indtog i danske Hjem, det kneb meget haardt at faa det daglige Brød. Den økonomiske Armod var saa haard, at Ærligheden led alvorlig Skade, og Enevældens langsomme Kontorstyre hindrede fri Fremgang og svækkede den naturlige Fremdrift hos Borgerne.

Forbindelsen med Norge blev revet over. Det aandelige Liv var blegnet i Rationalismens Tidsalder, hvor Snusfornuften sad i Højsædet. Troens Verden var skubbet til Side som noget, man ikke havde Brug for, og der var kun faa virkelige Livstegn at øjne.

Men i denne Nødens Tid var der dog Mennesker, der turde fæste Lid til Fremtiden og til en lysere Tilværelse for Folk og Land. De gik tilbage til Fortiden og standsede ved »Folkets Arv af dybe, stærke Minder«.

Her maa vi i første Række tænke paa Grundtvig, der havde deltaget i Døgnets Strid og gjort Forsøg paa at tale revsende og vækkende Ord til det danske Folk. Han trak sig tilbage til Studereværelset for ligesom at genopleve det danske Folks ældste Historie og gik i Gang med at oversætte eller rettere genfortælle Saksens Danesaga paa et jævnt og kraftigt dansk Sprog, og det var hans Haab, at disse historiske Beretninger skulde blive læst i Hjemmene i det brede Lag af det danske Folk, og at der herigennem kunde ledes en Strøm af Fortidens Kraft og Styrke ind i den Samtid, der var saa stærkt præget af Mismod.

Fortidens rige Arv skulde blive Middel til at styrke Modet og Troen paa Fremtiden, for at den danske Arv kunde bevares.

Man kan i samme Forbindelse tænke paa Digteren Bernhard Ingemann, der skænkede sit Folk de historiske Romaner.

Han hentede sine Emner fra Danmarks Middelalder og standsede ved det Genrejsningsafsnit, som Valdemarstiden blev i vor Historie, og det gav Genklang i danske Sind, naar Ingemann brugte Udtryk som, at »Danmarks Hjerte i Døds-kamp gyste«.

Der blev herigennem kaldt paa Fællesfølelsen og Ansvarret. I de trange Tider tyede man tilbage til Mindernes rige Verden og styrkede sig derved.

Vor store Historieskriver A. D. Jørgensen har en Gang sagt: »Vis mig Ærbødighed for Fædrene, og jeg skal spaa Folket et langt Liv.«

Vi har oplevet en svær Tid, det danske Folk staar nu overfor vanskelige Opgaver. Vort økonomiske Liv skal genrejses, vort Folkestyre skal genopbygges, og det gælder om at erkende, at en Folkegrænse er noget levende, der kan bevæge sig. Bliver vort Ansvar for den danske Arv levende, forpligtes vi samtidig over for Fremtiden.

Sigfred Munch.

DANSK POLITIK

Valgene til den danske Rigsdag viser tydeligt, at den store Del af den danske Vælgerskare staar delt i to Grupper: en, der ønsker Socialisering, og en, der konservativt modsætter sig denne.

Den første Gruppe omfatter Socialdemokrater og Kommuniste, den anden Venstre, Konservative og Radikale.

Efter Valget den 28. Oktober 1947 fordeler Stemmer og Mandater sig saaledes:

1. Gruppe:

Socialdemokrater ..	834,035	Stemmer,	57	Mandater
Kommuniste	141,047	Stemmer,	9	Mandater
Ialt....	975,082	Stemmer,	66	Mandater

2. Gruppe:

Venstre	575,033	Stemmer,	49	Mandater
Konservative	264,146	Stemmer,	17	Mandater
Radikale	144,133	Stemmer,	10	Mandater
Ialt....	983,312	Stemmer,	76	Mandater

Som det fremgaar heraf, har den konservative Gruppe rigtignok opnaaet at faa 10 Mandater mere paa Rigsdagen end Socialiserings-Gruppen; men denne sidste Gruppe har dog omtrent lige saa mange Stemmer som den konservative.

Socialdemokratiet indtager en meget stærk Stilling i dansk Politik.

Dette Parti opstillede i 1872 for første Gang til Folkevalgsvalg, men opnaaede kun 305 Stemmer. Der skulde gaa 12 Aar, før det i 1884 med 7000 Stemmer opnaaede at faa 2 Mand valgt. Efter Valget i 1887 gik det imidlertid ned til 1 Mandat. I 1890 naaede det 3 Mandater, men 1892 kun 2. I 1895 sprang det da op til 8 Mandater og er siden vokset jævnt til sin nuværende Stilling.

Der er dog næppe Grund til at formode, at denne Stemmevalg for Partiet helt dækker over en tilsvarende Tilslutning til det socialistiske Program. Det er jo ikke endnu

saadan, at alle Vælgerne sætter sig ind i Programmet for det Parti, de stemmer paa. Der har derimod været en stærk Forbindelse mellem Det socialdemokratiske Parti og Arbejdernes faglige Organisering, som Partiet har forstaaet at udnytte og i høj Grad har høstet Fordel af paa forskellig Maade. Men af mest afgørende Betydning for Partiets Vækst har sikkert de aabenbare økonomiske og sociale Uretfærdigheder i vort Samfund været.

Der kan siges meget for og imod den nuværende Ejendomsret til Jorden; men man kan jo ikke benægte, at den virker økonomisk og socialt meget uheldig, idet den giver de faa i Samfundet Lejlighed til at indkassere en Gevinst, som ikke skyldes deres eget Arbejde, men Samfundsudviklingen og Samfundsarbejdet. Den har, særlig som Følge af Byernes stærke Udvikling og de mægtige Jordpriser, der her er opstaaet, ført til en iøjnefaldende og uretfærdig Kapitalkoncentration paa forholdsvis faa Hænder. I samme Retning har den Fortrinsstilling, som nogle Virksomheder har opnaaet ved Toldforanstaltninger og andre Statsreguleringer, virket. En saadan Kapitalkoncentration foregaar kun derved, at en Del af Samfundets Medlemmer faar for lidt Udbytte af deres Arbejde. Forholdet er da ogsaa, at trods Fremgang for Samfundet som Helhed, har saavel Jordbrugere som den øvrige Del af det arbejdende Samfund ikke faaet det fulde Udbytte af deres Arbejde. En af de betydeligste Følger heraf er, at disse Mennesker ikke har haft økonomisk Evne til en saa stærk Udvikling af Kooperation eller Andelsbevægelse, som den industrielle Udvikling krævede for ret at kunne blive til Gavn for hele Folket. Nu førte Udviklingen med sig, at Herredømmet over de industrielle Virksomheder i overvejende Grad kom til at ligge hos »Kuponklipperne«, dem, der for en stor Del havde opnaaet deres økonomiske Magt i Ly af Jordmonopoler, Handelsmonopoler o. l. Da en Del af disse saa fandt ind til de økonomiske Sammenslutninger: Karteller og Truster, blev der herved ikke alene skabt en ny Vej til Udbytning af det arbejdende Folk gennem Prisforhøjelser; men det førte tillige til en Produktionsbegrænsning,

saa Samfundets Muligheder ingenlunde blev udnyttet, før en Verdenskrig tvang Samfundene dertil. Det var Demokratiernes store Chance under Krigen, at de havde skabt Mulighederne for at udnytte Naturens mægtige Rigdomme. Men det er jo et besynderligt Forhold, at man ikke udnyttede disse Muligheder fuldt ud før Krigen, f. Eks. kunde Amerika under Krigen højne Levestandarden for det amerikanske Folk, samtidig med, at man skabte den mægtige Krigsproduktion, der ikke alene gjorde Amerika til Verdens stærkeste Militærmagt, men tillige muliggjorde de store Leverancer af Krigsmateriel til de medkæmpende Lande. Det er jo ikke uden Grund, der spørges: hvorfor var denne Produktionskraft ikke for længe siden sat ind i Fredens Tjeneste til Højnelse af Folkets Levestandard. Svaret er jo, at det skyldes de økonomiske Magthaveres Fordel af en Produktionsbegrænsning, der giver den største Nettofortjeneste for dem selv. Amerika er det store Eksempel, der maaske kan tjene til at vise mange, at noget maa være galt. Men det samme Forhold gør sig jo gældende i Danmark.

Det er disse Forhold, der afføder de mange Eksempler paa økonomisk Uretfærdighed, som har været et godt Agitationsstof for Socialdemokratiet, og som mere end noget andet har været Grundlaget for Partiets Vækst.

Da man ikke fra de konservative Partiers Side har vist Vilje eller Evne til at vise en liberal Vej ud af disse økonomiske og sociale Uretfærdigheder, er det for mange Vælgere kommen til at se ud, som kun Socialdemokraterne og Kommunisterne virkelig bekæmper Uretten, og uden større Kendskab til deres Programmer, giver de derfor disse Partier deres Støtte, og der er næppe Grund til at vente andet, end at Socialiseringspartierne vil vinde stadig Fremgang, hvis ikke der findes en liberal Løsning paa de store økonomiske og sociale Problemer, saa der paa Grundlag heraf kan ske en Ændring henimod en liberal Udvikling i vort Folk.

Hvordan Stemmerne i Fremtiden vil komme til at fordele sig mellem de to Socialiseringspartier: Socialdemokrater og Kommuniste, er vanskeligt at sige.

Selv om det kommunistiske Parti havde en mægtig Tilbagegang nu ved Valget, ligger der ikke noget katastrofalt deri. Partiet havde ved Valget i 1945 faaet en unaturlig stor Fremgang, som for en væsentlig Del skyldtes den ret udbredte Opfattelse, at Kommunisternes Deltagelse i Modstandsbevægelsen var bestemt af nationale Følelser, og at Partiet var blevet nationalt og demokratisk. Efterhaanden som det blev klart, at man her havde gjort sig skyldig i en Fejltagelse, maatte det naturligt føre en Stemmetilbagegang med sig. Det er muligt, at det danske Folks Kendskab til Nazismen og den store Lighed mellem Kommunisterne og Nazisterne i høj Grad vil vanskeliggøre det for Partiet at vinde frem igen. Men man tager fejl, hvis man tror, at Partiet vil sygne hen, saa længe de økonomiske og sociale Uretfærdigheder er saa iøjnefaldende som nu. Man maa nemlig ikke glemme, at Kommunismen raader over en af de største og mest geniale Idéer, som nogensinde har lyst for det menneskelige Blik: Tanken om en Verdensudvikling eller -revolution, som forvandler alle Stater til venskabeligt samarbejdende Sovjetrepublikker, hvorved der skal etableres et virkeligt Broderskab mellem Menneskene. Der er en Idealisme over Kommunisternes Maal, som kan skabe Martyrer og politiske Soldater med jernhaard Disciplin, Mennesker, der er villige til at dø for deres Forkyndelse, ja, som allerede i mange Lande har vist Viljen til at sætte Livet ind. De virkelige Kommuniste er derfor politisk aktive som faa i vort Land og har derfor en Indflydelse, der slet ikke staar i Forhold til deres Stemmetal. Man vil tage meget fejl, hvis man tror, de lader sig slaa ned af en selv nok saa stor Stemmetilbagegang, og saa længe de store økonomiske og sociale Uretfærdigheder bestaar, vil der ogsaa være Arbejdsmuligheder for dem.

Det har maaske forbavset nogle, at jeg slaar Venstre, Konservative og Radikale sammen i een Gruppe under Betegnelsen »De konservative Partier«. Naar jeg har gjort dette, er det ud fra den Betragtning, at det altoverskyggende Spørgsmaal i dansk Politik i Dag er, om vort Samfund skal

forvandles til et socialistisk Samfund. Til dette Spørgsmaal svarer alle disse tre Partier Nej. De ønsker alle tre at afvise det nye uden selv at vise andre Veje frem til den Fornyelse i Samfundet, de økonomiske og sociale Uretfærdigheder har gjort paakrævet. I dette Hovedspørgsmaal er de alle tre konservative: de ønsker at bevare noget bestaaende og at afvise noget nyt.

Forskellen mellem dem ligger ikke i Maalet, nemlig Undgaaelse af Socialismen, men i forskellige Meninger om Taktik og Metoder. De er alle tre af den Opfattelse, at det private Initiativ, som det har udviklet sig gennem det sidste Aarhundrede, er det bedste for Samfundets økonomiske og aandelige Trivsel, og de regner med gennem en social Lovgivning at kunne raade rimelig Bod paa de sociale og økonomiske Uretfærdigheder.

Men medens Venstre staar stærkest fast paa Bevarelsen af de bestaaende Rettigheder og indtager en absolut defensiv Stilling over for Socialismen, saa er de to andre Partier mere ivrige efter ligesom at tage Brødet ud af Munden paa Socialdemokraterne ved at indlade sig i forskellige økonomiske og sociale Eksperimenter. Tilbøjeligheder, der en Tid førte de Radikale i snævert Samarbejde med Socialdemokraterne, og som for de Konservative under Christmas Møllers Ledelse førte til, at en stor Del af Partiets Vælgere søgte over i Venstres mere bestemte konservative Skarer.

De tre Partiers Navne er historisk bestemte og i Dag ikke saa lidt misvisende. Venstre er i Dag saa afgjort Konservatismens stærke Borg i Danmark, og det er det Parti af de 3, der ved de sidste Valg har faaet øget Tilslutning, mens de andre to er gaaet ret stærkt tilbage. Betegnende nok er det gaaet stærkest ud over det konservative Parti, og efter at Christmas Møller her er udtraadt, skulde Muligheden for en Forening af Venstre og Konservative ikke synes helt udelukket.

Men det væsentlige er, at skønt de to andre Partiers Politik blev ført med fremragende Dygtighed under Ledelse af Mænd som Christmas Møller, Bertel Dahlgaard og Jørgen

Jørgensen, saa blev det dog Venstre, den afgjort defensive Indstilling, der vandt Vælgernes Tilslutning.

Det er forstaaeligt, at Venstres Konservatisme under Ledelse af Mænd som Knud Kristensen og Thorkil Kristensen har kunnet vinde Tilslutning i den urolige Efterkrigstid, da saa meget er flydende og usikkert, og man først og fremmest har længtes efter at vende tilbage til de gamle, kendte danske Forhold. Men det store Spørgsmaal bliver, om Venstres defensive Indstilling kan hindre en fortsat Udvikling mod Socialisering, en fortsat Vækst af Socialdemokratiet eller det kommunistiske Parti.

For mange af dem, der Valgafteften den 28. Oktober sad og lyttede til Resultaterne, efterhaanden som de fremkom i Radioen, virkede det sikkert overraskende, at der stadig meldtes Fremgang for Partiet Danmarks Retsforbund.

Man har i Tidens Løb set mange Smaapartier dukke op for hurtigt at forsvinde igen, som vi sidst saa det med Dansk Samling, og det har sikkert været ventet af mange, at Retsforbundet vilde faa den samme Skæbne. Men dette Parti har nu været repræsenteret paa Rigsdagen siden Valget den 2. December 1926, da det opnaaede at faa 2 Mand valgt, og har altsaa vist sig at være meget sejlivet, og nu opnaaede det en Fremgang fra 3 til 6 Mandater og tæller 94.477 Stemmer.

Der er noget i dette Partis Udvikling, der kan minde om Socialdemokratiets første Tid. Retsforbundet har mødt den samme overlegne Foragt fra »de Store«, som blev det unge Socialdemokrati til Del. Det staar som Bærer af noget nyt og har derfor ikke straks faaet den store Tilslutning, men har maattet kæmpe sig frem mod en strid Modvind.

Partiet kan ikke henregnes til nogen af de to forannævnte Grupper. Det ønsker ikke at bevare de nuværende Forhold, men vil heller ikke Socialisering. Det vil derimod tage Kampen op mod de økonomiske og sociale Uretfærdigheder ved et stærkt liberalt Fremstød.

Som et Middel i Kampen rejser det Kravet om fuld Grund-

skyld, fuld Frihandel og en stærk Begrænsning af Statens Magtomraade. Det egentlige nye i Retsforbundets Program ligger i dets afgjorte Fastsættelse af, hvad der er Statsopgaver, og hvad der skal løses af det private Initiativ.

Ved sin Kamp for økonomisk Frigørelse fra Monopolernes Indflydelse og en paa Grundlag heraf større Frihed for det private Initiativ har Retsforbundet indledt en liberal Offensiv i dansk Politik. Kun Fremtiden kan vise, om der i det danske Folk kan skabes Tilslutning til en saadan Offensiv.

Rask Nielsen.

EN DAG PAA LANDSSTÆVNET I ODENSE

Lys Pigelatter fyldte Bilen, og under Sang gled vi ud af Bøgeskoven paa Vej mod Odense. Kl. 8 pr. steg vi ud af Bilen og gik straks ind paa Odense Bys smukke Stadion, for smukkere og mere ideelt beliggende og bedre indrettet Stadion findes vel næppe i hele Norden. En kendt, norsk Idrætsskikkelse, Sigurd Dahle, som jeg fulgtes med, udbød i Begejstring: »Bare vi havde et eneste Stadion i Norge af den Slags, vilde vi være lykkelige.«

Vort første Besøg gjaldt Idrætsbanerne, og her skulde vi opleve en stor og glædelig Fremgang baade resultatmæssigt

og organisatorisk fra Festen i Ollerup i 1935. Her var virkelig et Felt, hvor man kunde se, der var ydet en Indsats. Der kan være Smaating at rette. Starteren i Løb syntes at mangle Rutine, hvilket resulterede i en Del Omstart. Man kan heller ikke sige, at det helt store blev vist, hverken hvad Renhed i Stil eller Topresultater angaar, men vi kan være enige om, at Idrætten paa Landet nu er en Kendsgerning, som man i Fremtiden vil komme til at regne med.

Idrætsmærkedisciplinerne var afgjort de teknisk bedste, men længe vil det sikkert ikke være, før alle Grene kommer med. Skiftene i Staffetløbet var noget tilfældige, man kunde tydelig se, at her var et Felt, hvor der manglede Instruktion. Havde man samlet Idrætsfolkene blot et Par Gange, skulde det have været muligt at lære dem at skifte rigtigt.

Jeg savnede hos mange Opvarmningen, — det løse, spændstige Løb Banen rundt i 15—20 Minutter før den krævende Konkurrence. Det er en Betingelse for et godt Resultat at være godt opvarmet, det giver de sidste Centimeter og Tiendedele Sekunder, som altid er afgørende i skarp Konkurrence.

Det var glædeligt at erfare, at ogsaa Pigerne var repræsenteret i Idrætten, og jeg tilstaar, at jeg blev imponeret og glad ved at se dette yngste Skud paa Stammen.

Man kan ikke vente at se det fuldkomne første Gang. Der manglede Stil og Afslapning hos en Del i Løbene, men i Højdespring blev der af mange vist noget af det mest stilrene, som jeg har set i dansk Kvindeidræt. Spydkast var den daarligst udførte Disciplin, og det var særlig Tilløbet, der var mangelfuldt. I ved, hvor megen Tid vi her paa Skolen ofrer paa at faa Tilløbet rigtigt, saa man kunde sikkert ikke forlange mere, end vi saa. Jeg haaber, at man til næste Landsstævne vil udvide Idrætskampen til ogsaa at omfatte Diskoskast, Kuglestød, Længdespring og 5 × 80 m Staffetløb.

Hvem var det saa, der var Sjælen i Idrætsarrangementet? Det var først og fremmest vore Amtsinstruktører med Kap-tajn Eriksen i Spidsen assisteret af specielt uddannede Folk fra D. A. F. Alt gik Slag i Slag, og alt syntes at klappe. Man kunde have ønsket sig et trykt Program og en bedre Under-

retning om Resultater, men det lader til, at Gymnastikforeningerne vil holde Navnene hemmelige, saa vi Tilskuere kun faar et Nummer og et Amt som Vinder. Jeg ved ikke, hvorfor denne Hemmelighed, de unge Idrætsfolk tager saamænd ingen Skade af at se og høre deres Resultater. Hvad vilde der mon ske ved en Olympiade, hvis Navnet paa Vinderen blev holdt hemmeligt? En noget antikveret Tankegang.

Man gik bort fra Banerne med det Indtryk, at der bliver arbejdet godt med Idrætten ude i Landet, og jeg er overbevist om, at vi ved næste Landsstævne vil opleve en endnu større Fremgang. Forøvrigt mener jeg, at der hvert Aar burde afholdes et Landsstævne i fri Idræt for Mænd og Kvinder. Det vilde for det første give de unge noget at stille efter, og for det andet vilde det være lærerigt for dem.

Det, som først og fremmest skal give Idrætten den Fremgang, som vi haaber, den faar, er mange nye og dygtige Instruktører. Alle I Elever, der har været paa Den jyske Idrætsskole, har Uddannelsen, — hjælp, hvor I kan, for her er et Felt, der trænger til jer. Jeg tilskriver Amtsinstruktørerne en Del af Æren for Idrættens Fremgang, og jeg ved, at de fortsat vil søge at dygtiggøre den danske Delingsfører til Idrætsarbejdet.

Haandboldbanerne. — Jeg træffer straks Manden for det hele, Lærer J. Kvist, Egaa, som mange af jer kender saa godt fra vore Dommerprøver, og som er en utrættelig Forkæmper for Haandboldspillet. »Det gaar fint, ingen Protester og ikke en Mislyd,« siger han. Der spillede paa en Mængde Baner, og det maa i Sandhed have været anstrengende Dage baade for Spillere og Dommere, inden Finalerne blev naaet. Hvor blev der spillet smukt og nobelt. Naar man har været med fra Haandboldens spæde Begyndelse og fulgt den nøje fra de første robuste og ubeherskede Landsbykampe til Stævnet i Odense, ja, saa maa man sige, at den har udviklet sig enormt, og indrømme, at de Anstrengelser, som blev gjort af dens Pionerer, ikke har været forgæves, trods den ikke helt ringe Modstand, som den mødte i Starten.

Der var virkelig kommet Kultur over Spillet, Fair play.

som Englænderne siger, skal præge Spillet, herskede paa Banerne fra først til sidst. Ingen tør nu vove at paastaa, at Haandboldspillet ikke virker opdragende.

Til Tider saa man det helt fine og elegante Spil, som vidnede om, at her var der arbejdet maalbevidst.

Jeg siger stadig som Englænderen: »Der er ingen Steder, hvor man saa let kan lege Opdragelse og god Sportsaand ind i Ungdommen, som paa en Boldbane«. Den Paastand, som i de første Aar var fremme, at Haandbolden skader Gymnastikken, er nu gjort til Skamme.

Jeg vil, som K. A. Knudsen skrev, hævde, at disse to Grene af Ungdomsarbejdet er sideordnede, og de gavner og styrker hinanden under den rette Ledelse. Hvad den ene ikke har, giver den anden.

Paa dette Felt har den danske Delingsfører atter ydet en kraftig Indsats og gavnet Ungdommen ved at hjælpe den frem i et bedre Plan.

Haandboldspillet har imidlertid sin Skyggeside, og den maa ogsaa drages frem! — Det maa ikke blive saadan, at Holdene jager fra Kamp til Kamp, Søndag efter Søndag, Aften efter Aften, det kan ikke forenes med det dygtige, daglige Arbejde, som kræves af enhver Idrætsmand, og ens Foresatte kan ikke være tjent med det

Vi gaar nu over til det store Opvisningsstadion, hvor Hundreder af Dannebrog vajer over solbrunede Piger i blaat, graat og hvidt, — et smukt og betagende Skue. Ranke og frie i Holdning, — energiske og maalbevidste i Gang og Udtryk kom de store Hold marcherende ind og tog Opstilling i snorlige Rækker.

Enhver var samlet om dette ene, — at yde sit bedste, og det blev en sand Oplevelse at se disse to store Kvindehold fra Svendborg og Odense Amter.

Orden, Renhed i Linier og Samtidigthed i Bevægelser prægede Opvisningerne. Hvilket Kæmpearbejde maa der ikke her være lagt i Fortræningen. Det var en stor Opgave, som Lederne havde paataget sig, og de havde ikke gjort den lettere ved Valget af saa svære Øvelser, som her blev vist.

De to store Hold var saa dygtige, at de næsten gjorde Eliteholdene overflødige.

Det var god, grundig, dansk Folkegymnastik for Kvinder, som her blev vist.

Vore nordiske Gæster viste god Elitegymnastik. De havde nogle særlig vellykkede Enkeltpræstationer i Bømme og nogle fantastisk flotte Spring, som baade krævede Styrke, Mod og Beherskelse, men som dog kun er for et Faatal.

Man kan i Sandhed sige, at den Ungdom, som her var forsamlet under Sang og Idræt, kan Danmark være stolt af, og den borger godt for Fremtiden.

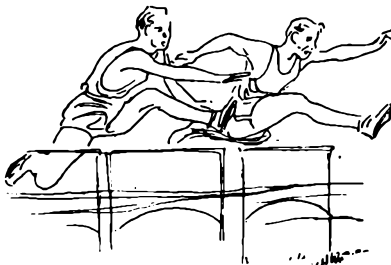
Men der er store Skarer, som endnu ikke er med, — dem maa vi søge at drage ind i Arbejdet, og der er ingen, der bedre kan gøre dette end Delingsføreren ved sit dygtige Arbejde.

Landsstævnet gav Udtryk for den danske Delingsførers flittige og uegennyttige Arbejde gennem mange Aar, — man kan sige, at det var Resultatet af hans Arbejde.

Jeres Opgave bliver da, gennem Gymnastik, Idræt og Boldspil at hjælpe til med at samle *hele* den danske Ungdom, Karle og Piger, store og smaa, under de to store Foreningers Faner, saa næste Landsfest kan blive en endnu større Oplevelse.

Venlig Hilsen

Viggo Søndergaard.

Parti fra Flensborg.

SYDSLESVIG

Naar man i Dag nævner Sydslesvig i en Forsamling, er der intet, som kan fremkalde større Diskussion og Uenighed end netop dette Grænsespørgsmaal.

I lang Tid har Sydslesvig-Problemet været fremme i forreste Række, parti-politiske Stridigheder er udelukkende forårsaget af Uenigheden om Sydslesvig, politiske Brud er fremkaldt af denne Uenighed, ja, endog Valget, vi fornylig har oplevet, er til Dels udskrevet paa Sydslesvig-Spørgsmaalet. Ikke een af de mange Valgtaler, der er blevet holdt Landet over, har kunnet udelukke dette Problem, det vender stadig tilbage med fornyet Styrke og Kraft.

Hvorfor?

Jo, fordi det er noget, som vedrører os alle, et Spørgsmaal hvert eneste ansvarsbevidst Menneske i Danmark skal tage Stilling til. Der er kun to Muligheder — enten for eller imod, der gives ingen gylden Middelvej. Kun de færreste gør sig dette klart.

Ingen ansvarsbevidste Mennesker kan lade dette Problem være upaaagtet.

Med de Mennesker, der er negativt indstillet, kan man diskutere, men dem, som overhovedet ikke vil tage Stilling, kan der kun rettes Bebrejdelser imod. Det burde være gaaet op for enhver dansk Mand og Kvinde, at Sydslesvig i Dag er i Forgrunden og kræver en Løsning, der forudsætter enhver Danskers Stillingtagen og Støtte.

At gøre Sydslesvig til et parti-politisk Spørgsmaal er for mig forkert.

Nej, Sydslesvig-Spørgsmaalet er nationalt, menneskeligt, og et Spørgsmaal om Bevarelse af gammel dansk Kultur, gammel dansk Land. Lad blot andre køre frem med deres Tale om Konjunktur og meget andet, det kan vi tage os let, da det vidner om Ukendskab til de faktiske Forhold. Blot man vil gøre sig den Ulejlighed at sætte sig lidt ind i Tingene, granske Historien en Smule, saa vil mangt og meget dæmre for een, og ens Syn paa Sagen forandres i positiv Retning.

Dette er let sagt. Ja, maaske —, men man behøver ikke at være nogen stor Sydslesvigkender for at se, at meget af det, der i den parti-politiske Debat om Sydslesvig fremføres, har uhyre lidt med de virkelige Forhold at gøre. Det har vi set ikke saa faa Eksempler paa.

Der trænges i Dag mere end nogen Sinde til sandfærdig Oplysning om Sydslesvig, ikke alene herhjemme, men ogsaa andre Steder. Det vil uden Tvivl for manges Vedkommende give et lidt forandret Billede, og jeg tør ogsaa sige Indstilling.

Vi hører saa ofte den Bemærkning: »Nej, lad os endelig blive fri for at faa Sydslesvig tilbage, det giver os kun Besværligheder og Spektakler, som vil lægge op til den næste Krig,« eller lignende.

Eksisterer der virkelig i Dag voksne, oplyste Mennesker, som tror, at man overvinder Besværligheder ved at skyde dem fra sig? Vær forvissat om, at de skal nok før eller siden vende tilbage, maaske langt værre end i Dag.

Iøvrigt er det for Sydslesvigerne slet ikke et Spørgsmaal om i Dag at komme tilbage til Danmark. Det, det drejer sig om i første Række, er Frihed og Retfærdighed, menneskelige

Vilkaar at leve under, kort sagt, det er en Kamp for Selvbestemmelsesret, almindelige Menneskerettigheder, som vi paa denne Side Grænsen hver Dag oplever og ganske naturligt tager som en Selvfølge.

Efter ganske kort at have ridset op, at vi Nord for Grænsen har en Pligt i dette Spørgsmaal, vil jeg gerne fastslaa, at Fremtiden naturligvis i første Række beror paa Sydslesvigerne selv. De skal leve og kæmpe under Motto'et: »Hjælp til Selvhjælp«. Ud fra dette skal de gøre deres egen Indsats.

Gør de det?

Dette Spørgsmaal vil jeg gerne besvare med en lille Beskrivelse af, hvordan jeg selv oplevede Sydslesvig og Livet dernede.

Det, som i første Omgang slaar én, naar man har passeret Grænsen, er, at Landskabet stadig er typisk dansk. Hvis ikke Krigen havde lagt sin tunge Haand overalt og sat sig dybe Spor, vilde man ikke kunne se nogen Forskel paa Landskabet Nord og Syd for Grænsen. Byerne er typisk danske — ikke mindst Slesvig ved Slien. Et Væld af historiske Mindesmærker, Navne, Bygninger og meget andet fortæller deres tydelige danske Sprog og Historie. Man kan bogstavelig talt ikke komme et Sted dernede uden at støde paa et eller andet, som fortæller om Danmark.

Først naar man passerer Kielerkanalen, indtræder der med ét en synlig og mærkbar Forandring, først nu opdager man, at man er kommet til et fremmed Land. Jeg ved, at mange Danske, der har haft den Oplevelse at rejse gennem Sydslesvig til Tyskland, har følt det paa akkurat samme Maade.

Kom ikke og sig, at Sydslesvig er tysk. Nej, alene Udseendet taler sit tydelige danske Sprog, men der er sket en Fortyskning, det er den, der skal gribes ind imod.

Formaalet med den Rejse, som Sv. Aa. Thomsen og jeg foretog til Sydslesvig, var at give Idrætsinstruktion. Idrætsarbejdet alene kunde der skrives meget om, men den Kontakt, som vi gennem dette Arbejde opnaaede med Befolkningen, blev for os en Oplevelse.

Ikke mindst den store Idrætsfest den 6. og 7. September gav et udmærket Billede af Arbejdet i de danske Kredse. Den Aand, hvori hele dette storartede Stævne gennemførtes, er karakteristisk for de danske Foreninger. Den smukke Morgenandagt paa det store Stadion, som samtlige aktive Deltagere deltog i, betog os og dannede en god Optakt til Festen. Det Kammeratskab og Sammenhold, som ved denne Lejlighed kom frem, stødte man paa overalt. Der var Enighed og Vilje baade paa Idrætspladsen og i Arbejdet udenfor denne.

Idrætten maa siges at være et stort Aktiv for Foreningerne at samle deres unge om. Paa Idrætspladsen kan de opøve og opelske dem i mange af de gode Egenskaber, som er nødvendige i den Kamp, som til Stadighed maa føres dernede.

Ved en lille Festlighed, hvor de ledende i Idræts- og Ungdomsarbejdet var samlet med et Udvalg af deres Venner fra denne Side Grænsen, blev der holdt en Række Taler, som gav det allerbedste Indtryk af Arbejdet i de danske Foreninger, et maalbevidst, fremadstræbende Arbejde, ført i den rigtige Aand og med de rigtige Vaaben. En ukuelig Vilje, der ikke svækkes trods Modgang og Nød, gik som en rød Traad gennem alle Talerne. Haabet og Troen paa Fremtiden er ikke svækket, tværtimod er de blevet styrket gennem Kampen. Vi kan ikke andet end beundre disse Mænd og Kvinder for deres utrættelige Indsats, der for manges vedkommende er deres hele Liv.

Vi kan med de Kræfter, der leder Arbejdet dernede i Dag, trykt se Fremtiden i Møde.

Ogsaa Ungdommen og dens Indstilling indgav Tryghed. Som Afslutning paa den ovenfor omtalte Idrætsfest var der arrangeret Underholdning paa 3 af Byens Hoteller. Der blev danset og vist Optræden af forskellig Art, alt foregik paa en smuk og tiltalende Maade. Man saa en livsglad Ungdom, der trods Nød og Savn saa Fremtiden i Møde med de bedste Forhaabninger, en Ungdom, der paa Idrætspladsen havde vist, at den kunde sætte sig et Maal og naa det.

I Tiden er der ikke store Opmuntringer at hente, men man glæder sig ved de mindre. I den Retning kan jeg ikke

lade være at nævne Aftenfesten i Deutsches Haus i Tilslutning til Idrætsstævnet. Dette store, flotte Bygningsværk var Rammen om en dejlig dansk Aften. Det var en Oplevelse her i et af Nazismens egne Bygningsværker at overvære dansk Tale, dansk Sang, dansk Skuespilkunst m. m. Dette kom ogsaa til Udtryk flere Gange i Aftenens Løb, saaledes udtalte en af Aftenens Talere: »At jeg skulde holde Tale for en dansk Ungdom i et dannebrogssmykket Deutsches Haus, det havde jeg aldrig troet muligt.« En ren dansk Fest i det tyske Hus, det var en Oplevelse, som ingen af os vil glemme.

Ja, der er trods alt stadig Lyspunkter, og det er dem, der holder Ilden vedlige og nærer Flammen i utallige Hjerter, holder Troen og Haabet vedlige og faar Frihedskampen til at fortsætte.

Lad ikke det nedslaaende og forstemmende komme fra denne Side Grænsen. Har vi virkelig allerede glemt Besættelsestiden og Tyskerregimet herhjemme? Er vi efterhaanden blevet saa store Egoister, at vi kun har Tanke for os selv og vort eget Velfærd?

Det maa ikke være Tilfældet.

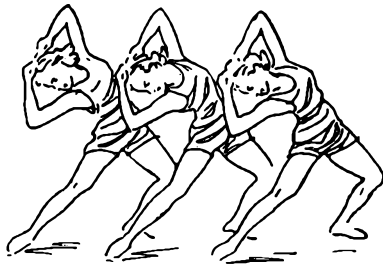
Nu mere end nogen Sinde er der Grund til at vise, at vor egen Frihedskamp har lært os noget, at vi stadig ønsker at hævde de Idealer, vi dengang kæmpede for.

Sørgeskarer, Længselstog
gennem Slægters Mørke drog.
Vandrede ved Dag og Nat
hen til Skibelundens Krat.
Lod de skilte Hjerter slaa
sammen over Sorgens Aa.

»Gud ske Lov« omsider lød.
Frigjort Land i Morgenrød
sejrede ved Folkets Ord,
jubled' ned til Flensborg Fjord,
hylded' Kongen, da han red
ind til Fremtids lyse Fred.

Søstersorg og Broderfryd
— hvilken sølsom Hjertelyd —
klang i eet fra Syd til Nord,
fødte Danmarks Dybbølørd:
Vi vil vise slagne Vej!
Landsmænd, glemmes skal I ej!

Tage Søgaard.

HOLDNING

Holdning vil aldrig ophøre at være Maal for vort Arbejde.

Anne Marie Børup.

Saaledes siger en af vore kendteste kvindelige Ledere af Gymnastik. Maaske synes det for den jævne almindelige Delingsfører som store Ord, men det er ingeniunde for meget sagt. Det ene lille Ord »Holdning« rummer i sig saa uendelig meget af, hvad vi kan opnaa ved maalbevidst Arbejde med Gymnastik; ja, det er i Holdningen, at alt, hvad vi har stræbt efter, afspejler sig.

God Holdning er ikke noget, vi kan arbejde os frem til i Løbet af en Vinter og tro, at naar blot vore Gymnaster har faaet en rank Ryg, saa kan vi sige »færdig« — nu er her ikke mere at gøre. — En god Holdning, saadan som vi gerne vil have, at vore unge, der flokkes i vore Gymnastiksale, skulde erhverve sig, er ikke alene betinget af den ranke Ryg, det frie Skulderparti, den rigtige Bækkenhældning og Lændesvejning, de korte og stærke Forsidemuskler og de lange, smidige Hasemuskler — nej, hvad var der ved at have alle disse Ting i fineste Orden, hvis ikke der over dette straalere en Rejsning og Rankhed, der kan fortælle, at disse unge er i Besiddelse af noget frigjort, viljefast og beslutsomt. Holdning er ikke blot noget udvendigt, noget, som vi kun bruger, medens vi er i Gymnastiksalen, men noget, vi ogsaa tager med ud i det daglige Liv.

Hvem kan da vise os, hvad virkelig Holdning er?

Hos Grækerne, som vi har lært saa uendelig meget af, som har været vore Læremestre i »Kunsten at leve Livet rigt«, finder vi gennem de mange Billedværker og Skulpturer en Rejsning, som fortæller om Idealet af frigjort Holdning saavel hos Manden som hos Kvinden, og den fremhæver særlig Forskellen mellem Mandens djærve, viljefaste og Kvindens yndefulde Rankhed.

Det er den samme gode Holdning, som vi tilstræber gennem vort Arbejde med Gymnastik, men hvorfor ser vi saa sjældent et virkeligt Resultat? — Er det de unge, der er noget i Vejen med, eller er det snarere det langt alvorligere, at det er os Ledere, der er noget i Vejen med. Har vi ikke arbejdet maalbevidst nok? — Det er en meget vanskelig Opgave, vi staar i som Ledere — det er ikke nok, at vi staar der, nej, vi maa arbejde saa intenst og maalbevidst, men samtidig ogsaa saadan, at vi formaar at vække, ildne og begejstre de unge, faa dem saa optaget af Arbejdet, at de sætter hele deres Vilje og Energi ind.

Mange Ledere har forstaaet at udnytte Midlet Gymnastik rigtigt, har forstaaet at stille Kravene saadan, at Gymnasterne var blevet levende og vaagne. Der var over Gymnasternes Holdning kommet noget levende indefra — en Rejsning af frigjort Holdning.

Her maa vi alle gøre op med os selv og søge efter bedste Evne at lede og give vore Gymnaster det, vi formaar. Det er ikke store Ord, der skal tales; om at Holdningen skal være saadan og saadan med tilpas Aandfuldhed. Det, der skal gives de unge, skal gennem vor Færd og Handling gives fra vort inderste.

Men noget kan vi alle gøre og skal vi gøre, hvis vi virkelig interesserer os for Gymnastik. Vi kan arbejde maalbevidt med vore Holdningsøvelser, søge at afhjælpe de mest almindelige erhvervede Holdningsfejl og Mangler, og dette vil i Sandhed byde en Delingsfører Opgaver nok.

Ling, vor store Læremester her i Norden, siger: »Det maa være en daarlig Delingsfører, der ikke forstaar at skønne om den arbejdende Ungdoms mest almindelige Holdningsfejl og

Mangler og hurtigst muligt søger at faa dem afhjulpet.« — Og hvem af os vil være daarlige Delingsførere?

Her er det ikke den megen Viden om Anatomi, der spiller den største Rolle — en vis Forstaaelse skal naturligvis til, naar det gælder at skønne om Holdningsfejl. Men enhver, der blot vil bruge sine Øjne og tænke sig lidt om, vil kunne se og forstaa, hvad der her skal sættes ind.

Jeg kunde have Lyst til at pege paa de mest typiske Holdningsfejl, pege paa, hvorledes de opstaa, og hvorledes de bedst og hurtigt kan afhjælpes, for om muligt give jer større Forstaaelse af den Opgave, som er en af Gymnastikkens største. Desværre tillader Pladsforholdene ikke, at jeg kommer nærmere ind paa det.

Kunde vi naa dertil, at alle Delingsførere vil sætte ind med virkelige holdningsgivende Øvelser, faa rettet de typiske Holdningsfejl, saa er vi naaet et langt Skridt fremad med den Ungdom, som er os betroet i Gymnastiksalen.

Det skulde nødigt gaa saadan, at vi følte os fristet til at konstruere en hel Masse Øvelser, som i sig selv skulde være smukke, men som ingen Værdi rummer, og lade vore stive og kejtede Gymnaster faa dem at arbejde med, for om muligt at dække over de værste Fejl og Mangler og tro, at blot Øvelserne er kønne, saa bliver Gymnasterne det ogsaa. Det er en helt forkert Vej at gaa. Resultatet vil blive det modsatte. Øvelserne i sig selv kan være kønne, men bliver de udført af Mennesker, hvis Krop har meget tilbage at faa rettet, bliver alt grimt. — Alt, hvad grimme Mennesker gør, er grimt, hvorimod alt, hvad kønne Mennesker gør, er kønt! Vi maa ikke glemme, at det er Mennesker, vi har med at gøre. Det skal ikke være Gymnastik for Øvelsernes Skyld, men for Menneskenes Skyld.

Og hermed vil jeg saa ønske for jer god Arbejdslyst til den Gerning, I staar i, og at I maa erfare, at det er en Gerning, der virkelig har Betydning for vor Ungdom!

Hermed alle gode Ønsker om en glædelig Jul og et godt Nytaar.

Grete Laulund.

Kære gamle Elever!

Atter et Aar er gaaet, et Aar med godt og ondt, og Aarskriftet skal igen bringe os sammen for en Stund. Meget er sket siden sidst herhjemme i vort lille Land, og klarere end nogen Sinde maa det staa for os, at vi er blevet fat-

tige, ikke alene paa Livets Goder, men ogsaa paa Sammenhold og Fællesskabsfølelse.

Naar Krybben er tom, bides Hestene. Dette har vi faaet at se i dansk Politik af i Dag med al Tydelighed. Vi fik et Valg, der til Dels blev udskrevet paa Forhold, der var Partipolitik uvedkommende. Vi fik Modsætningsforholdene stillet skarpere op overfor hinanden, end hvad der efter min Mening var helt ærligt, og jeg tror, at mange skammede sig over den Udvikling, Tingene tog.

Om der nu bliver Fred og Samarbejde indenfor dansk Politik, nærer jeg mine Tvivl om. Vor Fattigdom er grundet paa den daarlige Sommer, der navnlig har ramt vort Hovederhverv, blevet endnu mere mærkbar, og et haardt Arbejde staar for os, inden vi slipper for Restriktionerne.

Hvad man end mener om den nye Regering, saa maa man ønske, at den maa faa Arbejdsro, og at den virkelig vil sætte alle Kræfter ind for at faa en virkelig Samarbejds Aand ind i Folket, og *dertil maa vi alle gøre vort*.

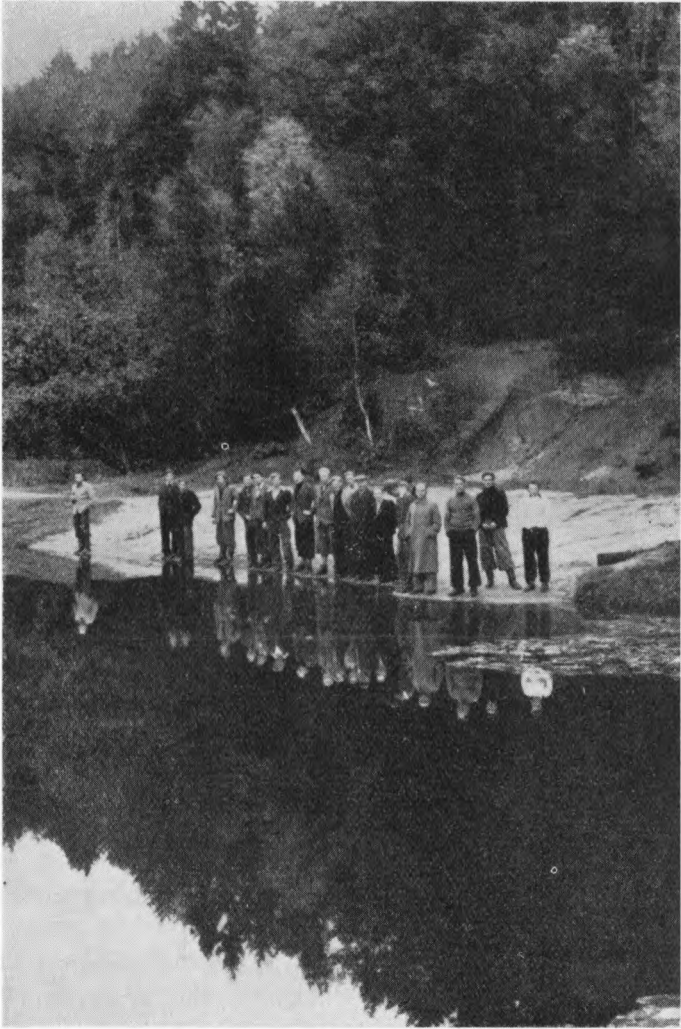
Vi her paa Skolen staar *jo stadig* i den lykkelige Situation, at Ungdommen flokkes om Skolen i stadig større Tal, en positiv villende Ungdom, og Aaret, der er gaaet, har været rigt paa gode Minder.

Det er ikke blevet nemmere at drive en Skole som denne, tværtimod er der meget, der kan drille i den daglige Administration, men vi har som sædvanlig været heldige med gode Medhjælpere, og det letter Besværlighederne.

Det var en prima lille Flok, vi fik at arbejde med paa Vinterskolen. Vi fik Tid til at tage os særlig af den enkelte, og Resultatet blev det hidtil bedste Hold, vi har haft endnu. Jeg har vist skrevet noget lignende hvert Aar, og er der noget at sige til, at vi ser saadan paa det.

Det blev en stille, arbejdsfyldt Vinter uden større Begivenheder, med et ualmindelig godt Sammenhold og Kammeratskab.

Vi hyggede os sammen ude og inde. Det var en kold Vinter; men Barfrosten, som for mange var ubehagelig, gjorde, at vi kunde arbejde ude med Idrætten saa godt som hver

Paa Trævelur.

Dag. Sne fik vi nok af sidst paa Vinteren, men det gav Lejlighed til nogle herlige Skiture.

Vort aarlige Fastelavnsgilde forløb programmæssigt med flinke Kusiner og højt Humør, som det hører sig til. Med stor Fantasi var Skolen blevet pyntet til Fest, mange Timers Ar-

Fastelaunsfesten.

bejde var gaaet forud, men Kusinernes Beundring var rigelig Møjen værd.

Først i Marts Maaned fik jeg Lejlighed til sammen med en Ven at foretage en lille Udenlandsrejse til Holland. Vi kørte i Bil gennem Tyskland, og det blev en interessant Oplevelse og tillige ret spændende. Vi var jo startet under Sneperioden, og Forhindringer undervejs i Form af en rask lille Snestorm, Islag og ødelagte Veje og Broer satte Kolorit paa Turen.

Holland var skøn i Vinterdragt, enten det var Østholland med dens skønne Alléer langs Vejene, eller det flade Vesthol-

Fastelavnsfesten.

land med Diger og tilfrosne Kanaler. Landet har lidt meget under Krigen, og selv om Sneen lagde et forsonende Skær over Ødelæggelserne, talte Ruinerne deres tavse Sprog. Genopbygningen var i fuld Gang, og forbavsende hurtigt er meget blevet rettet op. En tilsvarende Genopbygning saa vi ikke paa vor Færd gennem noget af det haardst ramte i Tyskland: Bremen, Hamborg og Kiel. Medens man, bortset fra sprængte Broer o. lign., faktisk ikke saa Ødelæggelser uden for Byerne, var det frygteligt at se det, der var forvoldt i Byerne, og det maa være forfærdelige Forhold at bo under for de Mennesker, der befolker dem. Genopbygning er der ikke meget af, og det, man ser, foregaar i et meget langsomt Tempo, muligvis fordi Menneskene ikke faar nok at spise, men det tilsyneladende haabløse i Opgaven er sikkert ogsaa en af Grundene.

Det tog Tid for Sneen at komme bort, og vi havde usædvanlig travlt med at faa vore Prøver færdige inden Vinter-

Med vort »gele« Skib ud ad Fjorden.

skolens Slutning. Vi skulde jo ogsaa paa Besøg paa nogle af Vejlevirksomhederne, men alt blev naaet.

Det var svært at tage Afsked med denne Vinterskole, Tiden var fløjet afsted. Vi syntes, det var for tidligt at skilles, men saadan skulde det nu være.

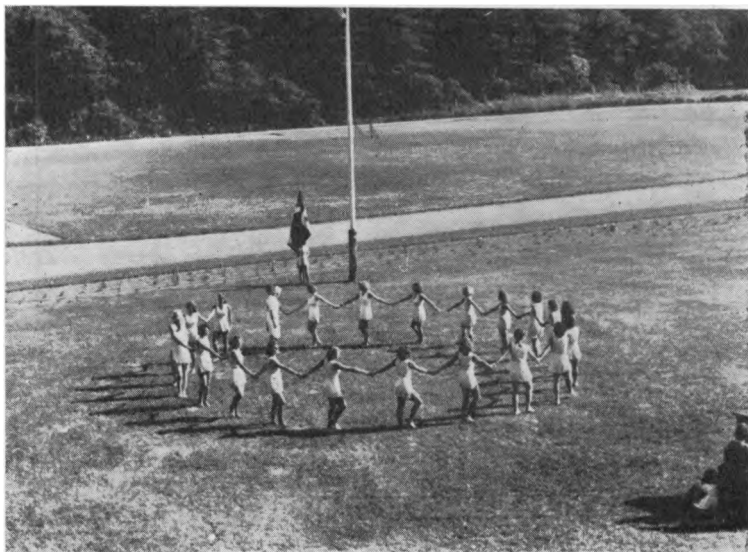
Plonererne.

Foraaret og Sommeren kom samtidig med, at Sommerpigerne tog Skolen i Besiddelse. En forunderlig Sommer blev det. Den satte i med en saadan Kraft, at der næsten ikke var det Foraar, som vi kender. I tre Sommermaaneder skinnede Solen til Glæde for vore Piger, men ikke altid til saa stor Glæde for Landmanden og vore tørre og stenhaarde Plæner.

7 raske norske Jenter var der i Aar paa Sommerskolen, de bidrog paa udmærket Maade til en Berigelse i Kammeratskabet.

Sidst i Maj Maaned var der under Edith Koefoeds Ledelse et Kursus for »gamle« Piger. Der var ganske vist kun mødt en lille Flok, men de, der var mødt, fik til Gengæld nogle dejlige Dage ud af det. De var i fuldt Sving fra Morgen til Aften, spillede nogle drabelige Haandboldkampe med Sommerpigerne, og var med paa Sejltur med vort »eget« Skib ud ad Fjorden.

Hvis nu dette Kursus var blevet lagt hen til Elevmødet, ja, saa vilde der være kommet mange flere, — blev der sagt. Edith fremfører ogsaa dette Ønske i sin Julehilsen, og hvor kan vi saa gøre andet end at lade Ønsket gaa i Opfyldelse,

Fra Elevmødet.

og herved bekendtgøres, at vi lader afholde et Kursus for gamle Sommerpiger under Koeføeds Ledelse i Ugen indtil Elevmødet, nærmere fra den 20. til 27. Juni.

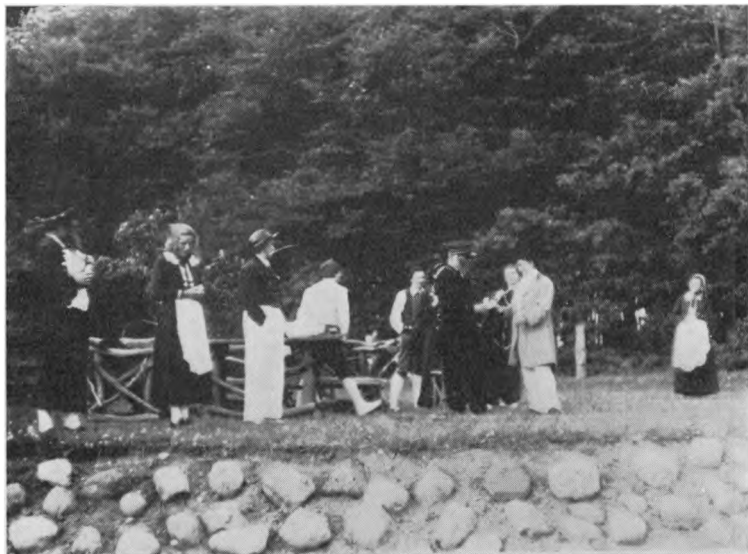
Husk det nu, naar I tilrettelægger jeres Ferie, og vel mødt.

Et dejligt Elevmøde havde vi, Vejret var straalende, næsten for varmt, men vi havde jo vort Bassin, og Aftenkøligheden under Forestillingen paa Friluftscenen og under Spadsereturen til Fjorden.

For os er dette aarlige Møde med vore gamle Elever et Højdepunkt i vort Skoleliv, vi glæder os længe til det og synes, vi kan leve længe paa Minderne efter.

Sommerskolen gik sin Gang, og som sædvanlig blev der arbejdet med Liv og Lyst. Vi havde den store Glæde, at mange Byer rundt omkring gerne vilde se vore Piger give Opvisning. Vi kunde dog ikke overkomme alle Indbydelserne, da vi ikke vil have, vort Skolearbejde skal lide under det, men vi var dog i Tørring, Nr. Aaby, Gaarslev, Jerlev og Horne.

Med Undtagelse af Tørring var Turene foranlediget af

»En Søndag paa Amager«.

tidligere Elever, og vi var glade for den Gæstfrihed, vi mødte allevegne. Pigerne vil længe huske Ankersten i Nørre Aaby, Skolelæreren i Gaarslev, Dagny Jørgensens Forældre i Jerlev og Gunhild og Chr. Holm i Horne. Som Tak for god Modtagelse gjorde vi vort bedste ved Opvisningerne og Haandboldkampene og var taknemlige for den gode Kritik, vi fik overalt.

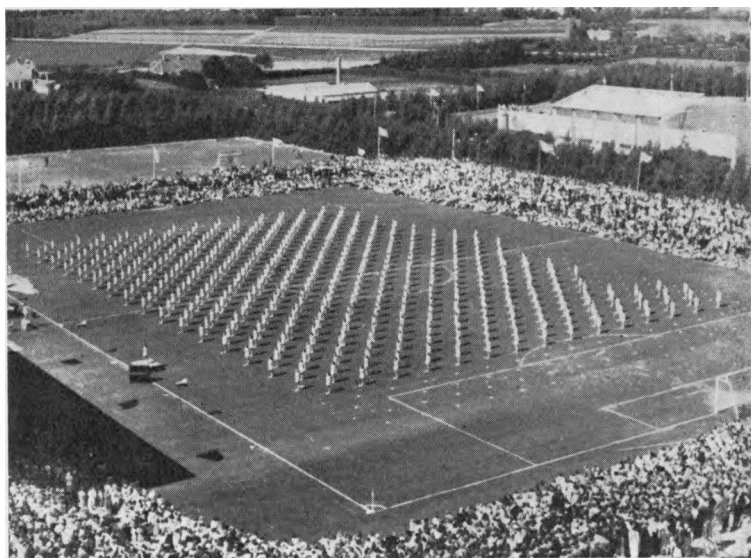
Vi havde mange gode Besøg i Sommer. Adskillige Sydslesvigere kom herop, bl. a. et dygtigt Haandboldhold med Adjunkt Grangaard Olesen fra Duborgskolen som Leder. De var under Opholdet her De danske Bomuldsspinderiers Gæster, og baade idrætslig og menneskelig gjorde de sig fordelagtig bemærket.

Mange af Sydslesvigerne var Deltagere paa korte Kursus, ligesaa adskillige Udlændinge, repræsenterende de fleste europæiske Lande. Palæstinas to tiltalende Repræsentanter gjorde ligeledes deres til at fremhæve Sommerens internationale Islæt.

For anden Gang havde vi en Match med Idrætsskolen

Efter Sejren mod Gerlev.

Landsfesten.

i Gerlev i fri Idræt. Sejren var denne Gang større end sidste Aar, og der opnaaedes mange fine Resultater.

Mod Slutningen af Sommerskolen var vi alle en Tur i Odense, hvor vi overværede det store Landsstævne, et festligt Punktum paa vore dejlige Sommerture.

Som det vil være de fleste af jer bekendt, kunde Koefoed ikke tage sig af Pigerne i Sommer, hun maatte nødvendigvis passe Mand og Barn, og i Stedet fik vi Grethe Lau-lund, der paa en ganske udmærket Maade overtog Gernin-gen efter Koefoed.

Jeg selv havde ikke meget Skolearbejde i Sommer, det blev desværre kun til nogle faa Timer, idet jeg skulde passe en paabegyndt Indsamling til Støtte for den planlagte Ud-videlse af Skolen, som jeg har beskrevet for jer i sidste Aars-skrift. Det var mig en stor Sorg ikke at kunne have mine sædvanlige Timer, og helt kunde jeg ikke holde mig fra at følge jer Elever.

Vinterskolen er nu godt begyndt, vi har paa det nærmeste fuldt Hus og Jomsborg, der har faaet indlagt Centralvarme, har vi igen maattet tage i Brug. Vi har i Vinter 8 Nordmænd og en Sydslesviger, og alt tegner til en god Vinter.

Med Udvidelse har det lange Udsigter, Byggesituationen er vanskeligere end nogen Sinde før. Derimod gaar det godt med vor Indsamling, der allerede er naaet op paa ca. Halv-delen af det anslaaede Beløb. Der forestaar dog endnu et meget stort Stykke Arbejde, inden vi har naaet det Maal, vi har sat os.

Men vi naar det, derom er vi ikke i Tvivl, vi bygger paa et Grundlag, hvor det bærende er vore Elevers Tro paa og Kærlighed til deres egen Skole. Et saadant Grundlag, baseret paa fælles Tro og Tillid, vil bære over alle Vanskeligheder.

De bedste Ønsker for jer alle. Glædelig Jul og godt Nytaar.

Jeres Bjarne, Birte, Ingrid og Svend Aage Thomsen.

SKOLENS KURSUSVIRKSOMHED

Vi har et stort Danmarkskort hængende i Kaminstuen, de fleste af jer har set det og véd, at de Nipsenaale, der er anbragt i det, hver betegner en Elev, hvadenten han eller hun har været paa et kort eller et langt Kursus, og Naalene er indsat dér, hvor Vedkommende hører hjemme.

Der er nu ca. 4000 Naale efter godt fire Aars Forløb, et stort Antal, som alle vore korte Kursus ganske naturligt har bidraget mest til.

Vi har i Aar haft større Tilslutning af Kursus end nogensinde tidligere, og det har været en meget travl Sommer. Det skønne Sommervejr bidrog i høj Grad til et vellykket Forløb af de forskellige Kursus.

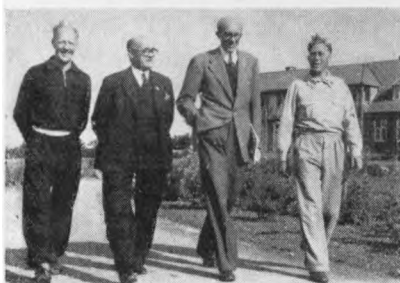
K. F. U. M.s Idrætsforbund og Dansk Cykleunion benyttede Paasken til deres Kursus, og disse fik et udmærket Forløb. Cyklisterne havde jeg adskillige Timer med i deres Dømnene paa Jømsborg, og det var morsomt at konstatere den store Interesse, Deltagerne lagde for Dagen.

Endvidere havde vi i April Maaned et Kursus i Gymnastik, fri Idræt og Haandbold med Deltagere fra Norge og Danmark. Der skulde ogsaa have været 10 Deltagere fra Syd-slesvig, men de kunde desværre ikke faa Tilladelse af Besættelsesmyndighederne. Det var vort første Forsøg paa at lave Kursus for Udlændinge, og det har givet os Mod paa at forsøge igen til næste Aar.

Sidst i April Maaned havde vi den Glæde at huse Værter fra Dansk Vandrelaug til et Kursus. Det var en Fornøjelse at tale med disse Mennesker, der gør et stort Arbejde for, at Ungdommen kan faa Udbytte af Opholdet paa vore mange Vandreherberger.

Et Orienteringsstævne blev afholdt her i Vejle i Maj Maaned med Skolen som Basis, og i samme Maaned havde vi Lejrskole for en Skoleklasse fra Aarhus samt Repetitionskursus for vore gamle Sommerpiger.

Juni bød paa et nyt Kursusbekendtskab ved Fru Bidstrups Gymnastikinstitut fra København, der i otte Dage flyttede paa Idrætsskole her i Jylland. Det var en Fornøjelse

*Norsk Aprilkursus.
Dude Bidstrups Damehold.
De fire store.*

*Cykelkursus.
Fodboldkursus.
Ryggen synes (Old-boys Kursus).
Internationalt Haandboldommerkursus.*

at se den Glæde, hvormed Deltagerne gik op i Arbejdet, og vi ønsker dem velkommen til næste Aar.

Dansk Arbejder-Idrætsforbund var gamle Bekendte. I Aar var der Haandboldundervisning med en gammel Kursuselev Egon Gundahl som Lærer.

Og saa kom Dansk Boldspil-Union med 5 Kursus i Træk. Vi havde for første Gang to Hold Drengene indkvarteret paa Nørremarksgaarden. D. v. s. der var ialt 6 Hold i de tre Uger. disse Kursus varede. De boede sammen med deres Ledere og stod til Disposition for de vordende Juniorledere, der skulde dygtiggøre sig paa Kursus.

Der blev arbejdet med Liv og Lyst under disse Kursus, den første Uge under Ledelse af vor gamle Ven Vestervig Madsen og den resterende Tid under Ledelse af min gamle Idrætskammerat Poul Bunk fra Thisted og Peder Vesterbak fra Aarhus, der tog sig af Praktiken, medens Danmarks maa-ske berømteste Fodboldspiller gennem Tiderne, Niels Midelboe tog sig af Teorien. Fire Kursus, dels for Begyndere dels for Viderekomne samt et Lærerkursus, var Resultatet af D. B. U.s første Sommer her paa Skolen.

Derefter kom Dansk Haandbold-Forbund, der lagde Beslag paa ikke mindre end 4 Uger. Først et Lærerkursus, dernæst et Kursus for Kvinder, et Kursus for 11 Mands Haandbold, og til sidst Aarets mest interessante Kursus, et internationalt Haandbolddommerkursus med Deltagelse fra Holland, Frankrig, Spanien, Svejts, Finland, Sverige, Norge og Danmark. Vor gamle Ven Axel Pedersen var Leder af de tre første Kursus, medens D. H. F.s Sekretær Carl F. Sørensen ledede det sidste.

Der blev talt alle mulige Sprog paa Idrætsskolen under dette Kursus, og Diskussionen med de varmblodige Sydlændinge var morsom at overvære. Kursus'et gik ud paa at faa fortolket de nye internationale Haandboldregler ensartet og fik et helt igennem fortræffeligt Forløb.

Vi er nu kommet hen i August Maaned og D. A. F.s Lærerkursus under Ledelse af Gymnastikinspektør Poul Jørgensen og Adjunkt Volmer Lilholt havde igen i Aar godt Besøg. Det var vort tredje Lærerkursus i Aar, og man kan ikke lade

være at glæde sig over og beundre den Interesse, hvormed Lærerne paa disse Kursus omfatter Idrætten.

Jydsk Amatør Bokse-Union havde igen i Aar to gode Kursus under Ledelse af Svend Lysgaard, og vi maa stadig fremhæve den udmærkede Maade, disse Kursus forløber paa, ikke mindst skyldes det den udmærkede Maade, Leder og Deltagere arbejder sammen paa.

Vort old-boys Kursus, den aarligt tilbagevendende Begivenhed sidste Uge i August, havde i Aar samlet mange Deltagere, og vi prøvede at gøre det særlig festligt, og jeg tror, vi kan sige, at det lykkedes. Vi havde nogle dejlige Dage sammen, og Mænd som Dr. med. Ove Bøje, Gymnastikpionererne, fhv. Gymnastikinspektør K. A. Knudsen og Gdr. Vilhelm Kristensen gjorde deres til at gøre Kursus'et festligt og berigende for os.

I September havde vi et Kursus for Sygeplejersker. Det var ikke idrætslige, men faglige Opgaver, der blev drøftet i de Dage, og vi fik den største Respekt for den Gerning, disse Damer udøver.

Esperantokursus'et dannede som tidligere Aar Slut paa Sæsonen og blev en hyggelig Uge i Samvær med gode Venner. Mange af Deltagerne kommer igen Aar efter Aar, noget vi tager som Bevis paa, at de synes om at være her.

Den kommende Sommer bliver ogsaa en travl Kursus-sommer, helt klar er Planen endnu ikke, idet Olympiaden sikkert vil bringe Forskydninger. Vi har dog allerede nu mange Kursus indtegnede, og vi glæder os over den Interesse, der stadig vises Skolen.

Mange Gæster fra Ind- og Udland har i det forløbne Aar besøgt os. Deres Antal er meget stærkt stigende, og vi vil sige til alle: Hjertelig velkommen, vi vil med største Glæde vise vor lille Skole frem og fortælle om vort Arbejde i Haab om, at de vil synes om at være her og være blandt dem, der vil udbrede Kendskabet til Skolen.

Vi takker alle vore Kursusvenner for Aaret, der er gaaet, og med et »Paa Gensyn« ønsker vi

Glædelig Jul — godt Nytaar!

Svend Aage Thomsen.

FRA UDLANDET

En Del af vore gamle Elever har ladet sig drage af Udlængselen og trodset de Vanskeligheder, der møder den, som i Dag ved Rejse vil lære Verden at kende. Vi har bedt dem sende os et lille Bidrag til Aarsskriftet, og nogle har været saa venlige at efterkomme denne Opfordring. Desværre maa vi som Følge af Papirrationeringen foretage nogle smaa Beskæringer i disse Artikler. Det er væsentligst kommen til at gaa ud over Skildringerne af Rejseforberedelserne, der jo ogsaa lignede hinanden meget.

Elevforeningens Formand *Thormod Pedersen* har været en Tur i Schweiz og skriver herom følgende:

Glimt fra Schweiz.

Bjørnson skriver i en af sine bedste Sange: »Undrer mig paa, hvad jeg faar at se over de høje Fjelde«. Han giver i denne Sang Udtryk for den Længsel, der bor i de fleste Unges Sind efter at komme ud og erobre den store ukendte Verden.

Men det er vel kun de færreste, der giver Agt paa de Muligheder, der er, og vover Rejsen ud i det uvisse.

Alle de mange Besværligheder med at faa Papirerne i Orden var glemte, da jeg stod paa Hovedbanegaarden parat til at stige paa Nord-ekspressen med Kurs mod Schweiz.

Rejsen gennem Tyskland med Glimtene af de mange Ruiner og ødelagte Byer kunde nok stemme Sindet til Alvor, men stærkest Indtryk gjorde dog de mange sultende Børn, og det giver et mørkt Perspektiv, naar man tænker paa, at Europa skal bygges op af en Ungdom, der fra Barnsben har faaet et Knæk, der vil sætte Spor Livet igennem.

Det er interessant at lægge Mærke til, hvordan et Lands Beliggenhed sætter sit Præg paa Befolkningen og Landets Kultur. Ser vi til Øriget England med de stolte gamle Traditioner og nye Impulser sammen, saa kommer det ganske naturligt af, at Englænderen maa rejse ud for at hente nye Impulser, og de bestemmer selv, hvad de vil have med sig hjem.

Modsætningen hertil træffer man i Schweiz. Dette mærkelige Land beboet af tyske, franske og italienske Befolkningsgrupper og med lige saa mange Grænser, som der er Hjørner paa Landet, intet Under at det sætter sit Præg. Der vil altid strømme Paavirkninger ind fra alle Sider, og man maa meget nøje overveje, om det nye nu ogsaa har sin Berettigelse. Man mærker den gamle Bondekultur sidde fast, og det er helt rart at træffe disse gamle stoute Bønder, der ikke er Spor imponeret over alle de nymodens Ting, der kommer ude fra.

Schweiz er blevet kaldt det mest demokratiske Land i Verden, og meget er der nu om det. Landet er delt i 22 Kantoner, der nærmest svarer til vore Amter, og der er tildels Selvstyre inden for de enkelte Kantoner. Kun de vigtigste Ting som Forsvar, Udenrigspolitik og lign. er fælles for hele Landet.

Og hver Gang man i Kantonen har et eller andet Forslag, maa Befolkningen til Urnerne og stemme om det. Det giver jo noget Arbejde, men samtidig en Følelse af at være med til at bestemme. Det er dog klart, at Regeringens Handlekraft bliver meget begrænset, naar den kun kan lave det, Folket siger ja til. Det skal ogsaa bemærkes, at Kvinderne ikke har Valgret, og at de ikke nær har de Friheder og Rettigheder, vi kender herhjemme.

Folket elsker Friheden, og de er parate til at ville ofre noget for at bevare den. Deres Forsvar er meget stærkt. De mange naturlige Forsvarsmuligheder er udbygget mest muligt. Alle unge Mænd maa i Trøjen, og det drejer sig om ca. 34,000 om Aaret. Tjenesten varer 4 Maaneder, og Soldaten faar, med Undtagelse af de sværeste Vaaben, alle sine Ting med sig hjem. De bliver hvert Aar indkaldt til 3 Ugers Manøvre og er forpligtede til at være med i Hjemmeværnet. Der er kun 300 faste Befalingsmænd i Hæren, medens Resten har deres Erhverv ved Siden af. Det giver et sundt og godt Forhold mellem Folk og Værn. Schweiz har ca. 4 Mill. Indbyggere, men flere Gange under Krigen, naar Faren var nær, kunde man i Løbet af faa Timer mobilisere 900,000 Mand.

Befolkningen har en udpræget Sans for Naturen og forstaar at anlægge Haver og Anlæg. Der er en Blomsterrigdom alle Vegne. I Byerne er der til næsten alle Huse en Have, og desuden er der anbragt Altankasser paa alle Husene med skønne Blomster. Det giver et herligt Billede, naar man kører gennem Gaderne.

Arbejdsdagen kan somme Tider være lang. Altid ser man Menneskene i travl Virksomhed, men man kan ikke lade være med at lægge Mærke til den Glæde, de føler ved Arbejdet, og den Pligtopfyldelse, de lægger for Dagen. Det er Kvalitetsarbejde, vi ser over det hele. Schweiz er ikke i sig selv et rigt Land, men Sparsommelighed og Nøjsomhed har i Forbindelse med Flid og Dytighed givet Befolkningen gode Kaar.

Det kunde være fristende at fortælle en Masse om Arbejdet paa Landbrugsskolen, hvor jeg var, men Pladsen tillader det ikke. 2 Maaneder gaar hurtigt. Saa snart der var en ledig Stund, maatte man ud i den herlige Natur, og mange var de Ture, der blev ud af det.

En Søndag var vi oppe i Alperne 2500 m over Havet. Det var en Tur opad paa 4 Timer mellem græssende Køer og med Besøg hos Sæterjenter. Udsigten der oppe fra ud over Landet, der laa langt, langt nede, var en Oplevelse, man aldrig glemmer.

En Søndag var jeg til Kæmpegymnastikstævne i Bern med ca.

11,000 Gymnaster. Gymnasterne kom myldrende ind, og den meste Tid gik, inden de mange store Hold fik stillet op. Hvert Hold havde ca. 10 Min., inden de myldrede ud igen. Det hele virkede noget sjusket uden Linier eller Forsøg paa at gaa til Bunds i Øvelserne.

14 Dage senere overværede jeg det store Stævne i Odense med de mange Hold og Repræsentanterne fra de andre nordiske Lande, og jeg saa, at selv om der er Forskel paa de forskellige Landes Hold, saa var der en klar nordisk Linie, som vi har Grund til at glæde os over og værne om.

Jeg vilde ønske, at alle Unge kunde komme ud og se andre Lande, opleve Livet derude og opdage, hvor godt vi har det herhjemme i Danmark.

Lad os skønne paa det og sætte Kræfterne ind til Gavn for Danmark og Fremtiden.

Hilsen til alle de mange Kammerater rundt omkring.

Thormod Petersen.

Aase Zacho, der var Elev Sommeren 1945, har været i Jugoslavien og sender os følgende interessante Skildring:

J u g o s l a v i e n.

Via Tysklands Storbyer med Ruiner med sultende, haabløse Menneskemasser, via Sydtyssklands fredelige Naturskønhed, via Paris med de smaa levende, malede, trippende Pariserinder, Montmartres letsindige Liv, Eiffeltaarnets imponerende Staalmaser, via Schweiz's Naturpragt og Frodighed og Østrigs Bjergkolosser naaede vi Jugoslavien — Ungdommens, Kommunismens og Titos Land, men ogsaa Analfabeternes og Muhammedanernes Land.

Vi — en dansk Brigade paa 103 unge Mennesker af begge Køn og repræsenterende en Mængde forskellige Ungdomsorganisationer, flest Kommuniste, kom for at hjælpe Jugoslaverne i deres Genopbygningsarbejde, nærmere betegnet med Anlæggelsen af en saakaldt Ungdomsjernbane, der skal gaa fra Samac til Sarajevo gennem Bosniens rige Bjerge. 80.000 unge Jugoslavere samledes sammen med 3.000 Udlændinge om Arbejdet, der var et Led i Industrialiseringen af Jugoslavien, hvilket er en Del af Femaarsplanen.

Rejsen ud og hjem skulde vi selv betale, men som Løn og Tak for et 5 Ugers Arbejde blev der lovet os en Rundrejse i Jugoslavien i 10 Dage med alt betalt.

Den danske Brigade fik til Opgave at bygge en Dæmning til en Station. I aarle Morgengry, nærmere betegnet Kl. 5, drog vi afsted til Arbejdspladsen med vore primitive, fladbundede, hvinende Trillebøe samt Hakker, Skovle og Spader efter at have indtaget vort Morgenmaaltid, der bestod af en Kasserollefuld Surrogatkaffe og et kvart Majsbrød med en Klat Marmelade paa.

Saa gik det Slag i Slag med at hakke Jorden løs, skovle i Børene og trille hen til Dæmningen, hvor vi læssede af og stampede til. Kl. henad 11 værkede det i Arme og Hænder, Solen bagte, Sveden trillede. Saa holdt vi da heldigvis ogsaa Fyraften og slæbte os hjem til Paprikasuppen, der som Regel udgjorde vort Middagsmaaltid.

Eftermiddagen udnyttedes paa flere forskellige Maader. Jugoslaverne arrangerede en Masse Foredrags- og Spørgetimer, men efter at have overværet en 5—6 Stykker af disse var der nogle af os, der opdagede, at de alle drejede sig om det samme. De ungdommelige Foredragsholdere fortalte med Glød i Stemmen og Ild i Øjet, at i Løbet af 5 Aar vilde al Fattigdom og Nød være forsvundet fra Jugoslavien, alle Mennesker vilde være oplyste, kunne læse og skrive, Retfærdigheden vilde have sejret, altsammen ved Hjælp af deres forgudede Tito og maaske ogsaa Stalin. Hvor var de rørende i deres barnlige Naivitet — man kunde gribe sig i at føle lidt Medlidenhed med dem.

Vor Lejrnavo var en jugoslavisk Brigade bestaaende af 150 unge Jugoslavere fra Landsbyer og fattige Bjergegne. Ingen af dem kunde læse eller skrive, og alle stod de langt tilbage i Kultur. Det, der forbløffede os Danskere mest ved dem, var den uhyre Mængde uldent Tøj, de bar. Pigerne havde 5—6 Lag Uldskørter, der alle naaede til Anklerne. Derunder tykke, hjemmestrikkede Strømper og Støvler. Hovedet var godt og forsvarligt tildækket med store uldne Tørklæder, og paa Overkroppen klistrede et pænt Lag uldne Trøjer. Mændenes var tilsvarende »ulden«. I 50 Graders Varme slæbte de svedende af Sted med deres Trillebøre. Bly vendte de Hovederne bort, naar vi danske Piger viste os i vore Shorts og Trekanter eller todelte Bade dragter. Sprogvanskelighederne gjorde det lidt besværligt for os at stifte Bekendtskab med dem. En god Maade at vinde dem paa var at raabe: »Sirio Tito« (leve Tito). Saa blev man omfavnet, fik et Kys og nogle straalende Smil, og et Sekund efter var man omringet af en Flok kolodansende Piger og Mænd, der efter at have besunget Tito, Stalin og Kommunismen i en Snes Vers, brød ud i et timelangt Raabekor, hvor forskellige Formler gik igen og igen. »Broderskab og Kammeratskab«, »Ned med den engelske Imperialisme«, Leve Tito, leve Stalin o. s. v. o. s. v. Alles Øjne lyste. Gudetilbedelse var at læse i manges Blikke.

Var dette mærkeligt?

Nej! Udhungrede, forarmede og uoplyste var de kommet til dette saakaldt frivillige Ungdomsarbejde. Her blev de forsynet med Klæder, som mange af dem aldrig havde set Mage til, samt fik Lov til at spise sig mætte hver Dag. Samtidig udmaalede man for dem, hvilket vidunderligt stort Arbejde det var, de udførte, og hvilke Herligheder, der ventede dem, hvis de blot i disse 5 Aar var trofaste mod Tito. Man paapegede, hvordan Udlændinge kom fra fjerne Lande helt ned til dem for at hjælpe dem og for at være i deres vidunderlige Land fjernt

fra deres egne Lande, hvor slette Mennesker i Form af Konger regerede og tyranniserede. De troede naturligvis hvert et Ord. Hvorfor skulde de ikke det? Nogle af os Danskere mente at have set og oplevet dette før. Vi fik Kuldegysninger.

Oppe i Bjergene laa eller rettere hang de smaa Muhammedanerslandsbyer ud over Klipperne med deres snavsede tilrøgede Hytter. Gik man en vakker Eftermiddag ad en af de smaa stejle Bjergstier derop til, kunde der møde en det besynderligste Syn. En Mand med Snabelsko og tykke Muhammedanerbukser — et Æsel — bærende hans farvestraalende, smykkebehængte Yndlingshustru og i Karavane bagefter 5—6—7 af hans øvrige Hustruer, tæt tilslørede og slæbende mange og tunge Byrder. Saa gjaldt det for vore Mænd om ikke at kaste for lange Blikke efter det smukke Køn. Saa blev Kniven trukket. — I Landsbyen mødte man os med en vis fjendtlig Nysgerrighed. Man kiggede efter os, naar vi vendte Ryggen til, man trak skyndsomst Næserne til sig og Slørene ned, naar vi lagde den mindste Nysgerrighed for Dagen. Ved at beskæftige os med deres Børn og forære dem Glasperler, Billedbøger og lignende kunde vi være heldige og vinde deres Gunst og blive inviteret paa Gedemælk i deres sodede, snavsede Hytter, hvis Midtpunkt var det aabne Ildsted, og eneste Bohave var nogle meget lave Skamler samt nogle Tæpper, hvorpaa de lejrede sig om Natten. Det besynderligste og uforstaaelige ved disse Folk var, at midt i deres Fattigdom, Smuds og Uvidenhed var de lykkelige. De havde deres Religion, deres Hjem, deres Frihed. Der hvilede stille Ro og Lykke i deres Øjne.

Ak, Tito! Hvordan skal alle disse blive dine paa fredelig Vis?

Vi besøgte en Lejr for Børn, en af de mange, som er oprettet for Børn, hvis Forældre faldt under Partisankampene. Hvor var de søde disse 7—10-aarige Rollinger, velnærede, velplejede, omgivet af lutter smukke Ting. Skønne, stilrene, kostbare Bygninger med herskabeligt Indbo samt Masser af Billeder af Tito — ca. 1 paa hver Væg.

Men hvad lærte disse smaa Menneskespirer.

Ak, ak — ved hver eneste Bygning og ved Indgangen var placeret een eller to smaa Knægte paa ca. 8 Aar med et Legetøjsmaskingevær — russisk Model. De skulde holde Vagt paa Skift. Naar Tiden for Afløsning var inde, marcherede taktfast og med Appel nyt Mandskab op og overtog Vagten ganske paa samme Maade, som vi ser vore hjemlige Soldater gøre det.

Deres Tilbedelse af Tito, deres Had til den øvrige antikommunistiske Verden var tydelig.

Hvilken Sæd er ikke saaet her?

Oh Ungdom, som nys oplevede Nazismens Rædsler, kender du det igen? Vær paa Vagt! Vær vaagen! Der *maa* ikke ske noget saadant igen.

Paa vor Rundrejse oplevede vi tilfulde Jugoslaviens Naturskønhed

og Rigdom. Vi boltrede os i det blaa, grønne, krystalklare og salte Adriaterhav ved den dalmatiske Riviera. Her flød Vinen, her vældede tunge, blaa og grønne Druerklaser fra Vinstokkene — og Fignerne var søde — og Melonerne bugnede. Her døsede man i Palmernes Skygge om Dagen og sang og dansede om Natten.

Vi boede paa et af de saakaldte Ungdomshoteller, et af de mange, som Kommunerne har taget fra dets oprindelige Ejer for at udnytte det kollektivt, saa Ungdommen kunde faa Gavn af det. Det ejedes og lededes af ingen og alle. Det saas tydeligt. Det tidligere sikkert meget herskabelige Hotel var i ynkelig Forfald. Vandrørene var i Uorden, Malingen var skallet af alle Vegne, de smukke Statuer, som prydede Haven, var slaaet i Stykker, overalt var der snavset og smudsigt. Vi var 3 Danskere, der boede og spiste der i 4 Uger, uden at nogen bemærkede vor Eksistens, Ungdommen, der boede der, var sorgløs og hjertelig. Den sang om Tito, dansede til hans Ære og drømte søde Drømme om Tiden efter de 5 Aar.

Tjah! den jugoslaviske Ungdom er idealistisk indstillet, sikkert meget maalbevidst og i Grunden indtagende og sød. Men man maa spørge sig selv, om den ikke bliver puttet Blaar i Øjnene. I alle Tilfælde lærer den *ikke* at tænke selv og gør klogest i at lade være. Der er alt for store Fordele ved at indordne sig under Partiet og Tito til, at det kan betale sig at have en anden Mening. Tænk at faa 14 Dages gratis Ferie ved Rivieraen og nyt Tøj og Masser af Mad.

Hvilket Faremoment!

Vi maa prise os lykkelige ved at leve i et Land, der trods alt, hvad man kan indvende, tillader os at tænke og tale frit.

Tænker vi mon rigtig paa det? Lad os gøre det!

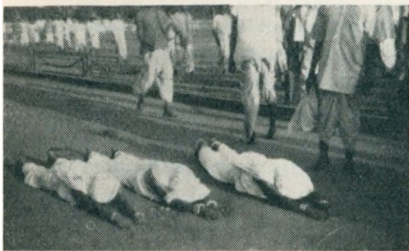
Aase Zacho.

Harriet Jensen, der ogsaa var Elev Sommeren 1945, er for Tiden i England og sender derfra følgende:

E n g l a n d.

England — et ret kedeligt Land med et koldt og taaget Klima — saadan tror jeg, mange Danskere tænker, saadan tænkte jeg i al Fald, da jeg tog herover midt i Marts Maaned. Jeg tog hjemmefra i den mest forrygende Snestorm, og da jeg kom til London, var det Foraar. Solen skinnede, og Fuglene sang, og mit Humør, som efter 1½ Døgn Sejlad med »Parkeston«, hvorunder jeg led alle Søsygens Kvaler, var paa Nulpunktet, steg straks nogle Grader, og saa oplevede jeg det engelske Foraar, og det var herligt.

Nu maa jeg hellere med det samme fortælle, at jeg befinder mig i en lille Landsby i Sydengland i Landskabet Hants, som har Ord for at være den smukkeste Del af England. Jeg skal ikke komme ind paa en længere Beskrivelse af Omegnen her; men een Ting maa jeg nævne:

Bern.
Det sydlige Jugoslavien.
Bondehus (Jugoslavien).
Muhamedanere i Bøn.

Parti fra Svejts.
Tingvalla-Sletten (Island).
London.
Ligbrænding (Indien).

New Forest, da den er kendt af alle Englændere. Det er et stort, uopdyrket Areal paa ca. 150 Kvadratmiles med Hede, Mose og Skov. Her findes alle Træsarter: ranke Bøge og aarhundredgamle, mosgroede Ege, Birk og Lærk, og en særlig Del kaldet Rheinfield er forbeholdt meget fine, udenlandske Træsarter. Hvornaar den er smukkeste, ved jeg ikke — om Foraaret, naar alt vaagner op til nyt Liv efter den lange Vinter — i September, naar de store Hedestrækninger er et blomstrende, rødt Tæppe — eller nu i Efteraaret, hvor Træerne straaler i røde, brune og gule Farver. Her findes en Masse Dyr, men hvad der særlig kendetegner New Forest, og hvad jeg i Begyndelsen var meget forbavset over, er de vilde Ponyer. Overalt kan vi træffe dem, i smaa Flokke eller enkeltvis, og de er mærkeligt nok ganske tamme. Man ser ogsaa overalt langs Vejene Skilte med: »Pas paa Pony«. Om Vinteren kommer de helt ned i Landsbyerne, hvorfor alle Folk her maa have solide Hegn om deres Haver.

Englænderne er konservative, siger man, men forøvrigt kan jeg kun sige, jeg har faaet et godt Indtryk af Englænderne. De er flinke og hjælpsomme, selv om de maaske nok knap er saa aabne og gæstfri som Danskerne.

Sporten kræver et lille Kapitel for sig. Mer end nogen anden Sport er det Kricket, som spiller den dominerende Rolle her. Det er Englænderens altopslugende Interesse, og det gælder baade unge og gamle. Saa er der Tennis, som ogsaa er uhyre populært; alene her i en lille Landsby findes der ikke mindre end 6 Tennisbaner, foruden at mange private har deres egen Tennisbane. Golf er ogsaa ret almindeligt, hvorimod Gymnastik helt er trængt i Baggrunden. Her findes ikke Gymnastik i miles Omkreds, hverken i Landsbyer eller store Byer, og spørger vi hvorfor, svarer de, at der er ingen, der interesserer sig for det, og der er ellers mange af de unge Mennesker, ja, ældre med for Resten, der godt kunde trænge til at faa rettet lidt paa Holdningen. Den egentlige Grund til, at Gymnastikken ikke er saa udbredt, er først og fremmest, at Højskolerne og dermed Delingsførerbevægelsen endnu er et saa godt som ukendt Begreb herovre. Skal man have Gymnastik, er det Country council, som ansætter en eksamineret Lærerinde og betaler hende for det. I det hele taget er Undervisningen for unge Mennesker, som ikke just ønsker at studere og tage Eksaminer, yderst sparsom, saa her opdager man maaske først, hvor stort et Plus vi har i de danske Højskoler.

Derimod findes der et Utal af *Kostskoler* — boarding schools, som de kaldes. Mange Forældre sender deres Børn til en saadan Skole, mens de endnu er ganske smaa — 3—4 Aar. De gaar saa først i en Kindergarten, og herfra rykker de gradvis op, indtil de er 17—18 Aar og kan gaa ind paa Universiteter, eller hvad de ellers har bestemt sig til. Naturligvis kan det være meget godt, de faar mange Kammerater, og de lærer at staa paa egne Ben, men det Forhold mellem

Forældre og Børn, som ellers eksisterer i et godt Hjem, gaar de Glip af, og det er trods alt vigtigere. Nu maa dertil siges, at mange af de Forældre, der sender deres Børn i boarding schools har Stillinger ude i Kolonierne og kan derfor ikke have dem hos sig, for det første, fordi Klimaet er usundt for Børn, og for det andet, fordi Undervisningen er bedre her i England. I Ferierne bliver de Børn saa sendt til et eller andet Feriehjem, som kan være godt; men som sandelig ogsaa kan være det modsatte, og i al Fald aldrig bliver det samme som et rigtigt Hjem.

Da Freden kom, jublede Englænderne — men da Sejrsrusen havde lagt sig, begyndte Vanskelighederne, og nu $2\frac{1}{2}$ Aar efter er England inde i en Krise sværere maaske end nogen Sinde før. Der gaar ikke en Dag, hvor man ikke hører eller læser om Strejker af en eller anden Art — mere Løn, mindre Arbejdstid. Samtidig er Manglen paa Arbejdskraft saa stor, at Regeringen har fundet det nødvendigt at udstede et Opraab til alle Kvinder mellem 18—40, der paa nogen mulig Maade kan være hjemmefra, om at give deres Haandsrækning i Fabrikker, som Buskonduktører og i talrige andre Erhverv, hvor de under Krigen viste, de kunde gøre en Indsats. Alt Arbejde bliver reguleret af Arbejdsanvisningskontorer, saaledes at Hjælpen kommer paa de Steder, hvor den mest tiltrænges.

En billig Arbejdskraft har Englænderne imidlertid i de tyske Krigsfanger — P. o. W. — (Prisoner of War), hvoraf der endnu er over 200,000 tilbage her i England. Der bliver sendt 15,000 hjem hver Maaned, og til Jul 1948 skulde de sidste være hjemsendt, men saa er det ogsaa over 3 Aar siden, Krigen var slut. De arbejder ved Landbruget, i Gartnerier, hjælper til med Vejarbejde, Kartoffeloptagning, Tærskning og lignende for en Løn af 4,50 Kr. om Ugen i engelske Penge + 4,50 i Camppege (Penge, som de kun kan købe for i Lejren). De er samlet i store Lejre, op til en 400—500 i hver, dog er der enkelte, som har faaet Lov at bo paa Gaardene. Forholdet mellem Englænderne og de tyske P. o. W. er i det store og hele godt. Naturligvis er der stadig Folk, som ikke kan glemme Hadet, og som behandler dem nederdrægtigt, men heldigvis er det kun de færreste, mange er flinke overfor dem og forsøger ved at aabne deres Hjem for dem og vise dem lidt Venlighed at gøre deres Fangenskab saa let som muligt. Efter min Mening er det nu fuldkommen meningsløst, at saa mange Tusinde unge Mennesker skal gaa og spille deres bedste Aar herovre ved Arbejde, som i de fleste Tilfælde overhovedet ikke har deres Interesse, i Stedet for at lade dem komme hjem og tage fat. Maaske har de det nok bedre her i England hvad angaar Mad, end hvis de var i Tyskland — enkelte af dem har ogsaa besluttet at blive her, da de intet som helst har at vende tilbage til; men i de fleste brænder en usigelig Længsel efter at blive fri og vende hjem.

Det største og vanskeligste Problem, og det, der tales mest om i

Europa i Dag, er vel *Maden*: Hvad man kan faa og ikke faa, hvor meget det koster, og hvor længe man skal staa i Kø for at faa det. *Picture Post* — et kendt engelsk Blad i Retning af *Billedbladet* — bringer en Artikel om Madsituationen i 5 forskellige Lande: Belgien, Frankrig, Grækenland, Italien og Danmark, og i Sammenligning med disse Lande skulde England være det Land, som har det bedste og retfærdigste Rationeringssystem. Ganskevist er Danmarks fremhævet som effectivt og fair, men det omfatter ikke saa mange forskellige Varer som her i England. Desuden er Fødevarerne forholdsvis billige, idet Bagere, Slagtere og andre Handlende, som har med Fødevarer at gøre, faar Tilskud af Staten, som igen faar Pengene gennem Skatter, saaledes at de, der har Raad til det, i Virkeligheden hjælper til at betale Maden for dem, der har mindre Penge.

Jeg ved ikke, om det er lykkedes mig at give blot et lille Indtryk af England i Dag. Der kunde naturligvis siges meget, meget mere; men jeg tror ikke, der tilkommer mig mere Plads; desuden er den allerbedste Udvej selv at rejse herover en Ferie, jeg tror ikke, I vil fortryde det.

Harriet.

Herluf Helsøe Jensen fra Vinteren 43—44 har med Kunsthaandværkerskolens to ældste Klasser været paa en Studierejse til England og sender os nogle Indtryk derfra:

L o n d o n.

En dejlig Foraarsdag gik vi i Land i Harwich og fortsatte med det samme med Toget til London. Paa Vejen hertil fik vi et Indtryk af, hvordan Folk paa Landet bor i Forhold til det, vi kender herhjemme. Bøndergaardene var beskidte og i de fleste Tilfælde meget daarligt vedligeholdte, og paa Størsteparten af Markerne voksede kun Græs. Paa denne Strækning kom vi ogsaa forbi forskellige Fabrikker, og Arbejderboligerne ved disse var saa daarlige, at vi end ikke i de daarligste Arbejderkvarterer i København har deres Sidestykke.

Paa Stationen i London blev vi modtaget og budt velkommen af en ung Dame fra »The British Council«, af hvem vi i Forvejen var indbudt, og vi blev hurtigt klar over, at denne Indbydelse var af Betydning. Vi boede paa deres Hotel, hvor vi fik Morgen- og Aftensmad. Der var udarbejdet en Plan for hver Dag, og med Rejsefører blev vi kørt rundt i Byen i Omnibus paa nogle herlige Ture. I Timevis kørte vi rundt i de forskellige Bydele, og det er vel vanskeligt at sige, hvad der gjorde stærkest Indtryk paa den enkelte, enten det var de store flotte Bygninger i Westminster eller de kilometerlange Gader, som Krigen havde lagt øde. En vis Betagethed besætter vel nok den, der første Gang ser Parlamentsbygningen, St. Pauls Cathedral eller lignende; men naar man lidt senere ser en Dyrge Murbrokker, der ligner en kæmpehæssig Kegel saa høj som til fjerde Sal, mon den

første Følelse saa ikke er Taknemlighed over, at vi herhjemme gik fri for lignende Ødelæggelser. Vi fik ogsaa Syn for, at der var andre end Englænderne, der kunde ramme Kirker og Hospitaller.

Vor Fritid benyttede vi hovedsagelig til at studere Byen og gøre Opdagelser. Færdselen er meget interessant at iagttage, Tempo og Fart præger alle paa Gaden, og fra øverste Etage paa en Bus har man en herlig Udsigt. Det var gerne her, vi sad paa Udturen og saa tog vi »The Underground« hjem.

Da Turen i første Række gjaldt faglige Ting, var vi ogsaa paa Besøg paa forskellige Fabrikker, og dette var ikke alene en faglig Oplevelse, men det var ogsaa en stor Fornøjelse at se det Tempo, i hvilket Arbejdet blev gjort, og man forstod, at disse Mennesker vidste, hvad det gjaldt, og at det ikke er tomme Ord, naar Englænderen siger:

Work while you work
and play while you play.
That is the way
to be happy and gay.

Mættet med Indtryk og Oplevelser gav vi os paa Turen hjemad igen, og maatte jeg tilsidst føje et Ønske til, skulde det være det, at dansk Ungdom maatte gøre en Indsats for Fred og Genopbygning, en Indsats, der i Plan laa lige saa højt som den, vi flere Gange var Vidne til i England. Det skulde vel ikke være nødvendigt med Krig og Ødelæggelse for at opnaa dette. Lad derfor Sammenhold være den største Faktor i al dansk Ungdomsarbejde, i stort og smaat. Det er ogsaa Vejen for os.

Herluf Helsøe Jensen.

Kurt Sørensen gjorde Island til Maal for sin Udlængsel og skriver fra en Rejse dertil:

I s l a n d.

Først i April Maaned d. A. afsejlede jeg med »Dronning Alexandrine« fra København, og 2. Paaskedag ankom vi til Reykjavik i straalende Solskin. Men allerede Dagen efter maatte jeg atter ud paa Havet blaa, denne Gang dog kun for at sejle til Byen Akranes, der ligger ca. 1½ Times Sejlads fra Reykjavik, og hvor jeg havde faaet Arbejde, ikke ved Handelen, som jeg har lært, men som »Arbejdsmand« ved en Højspændingslinie, der var ved at blive bygget. Det var jo noget af en Overgang fra at staa og sælge Slips og til at svinge Hakke, Skovl og Spade, men jeg trøstede mig med, at det var godt at faa lidt Øvelse i de Dele, for det Tilfælde, at man engang skulde faa sig en Kolonihave! — Nu skal det ikke forstaas, som om vi sled og puklede med Hakke fra Morgen til Aften, nej, — der var meget forskelligt Arbejde lige fra Bygning af store Staalmaster til Trækning af Kobber og Reparationer af Biler. Man maatte klare sig saa

godt, man kunde med de faa Midler, der var til Raadighed. Linien eller rettere sagt Linierne, for der var to, udgik fra Kraftstationen i Andakilss, den ene til Byen Akranes og den anden til Byen Borganes.

Akranes adskiller sig ikke meget fra andre islandske Byer. Den er lille, godt 2000 Indbyggere. — Der hviler ikke den samme Stemning, ikke den samme idylliske Skønhed, som vi kender den herhjemme fra vore egne Provinsbyer og Købstæder. Husene er enten opførte af Beton eller af Træ. — Dette i Forbindelse med, at man ingen Træer ser, gør sit til, at Farverne i Bybilledet ikke er som i Danmark.

Efter at have boet en ca. 14 Dages Tid i Akranes flyttede vi ud til Kraftstationen i Andakilss, som ligger ca. 50 km fra Akranes, og her skulde vi være de næste ca. 3 Maaneder.

Var Bybilledet trist, saa er Naturen paa Island til Gengæld saa meget mere fantastisk og storslaet. Hvorhen man end ser, møder Øjet Fjælde og atter Fjælde, hvorover der hviler et blaaligt Skær. Med den evige Sne glitrende fra Fjældtoppene og med den grønne Tun ved Foden af Fjældene, hvor de store Faareflokkede græsser hele Aaret rundt, samt med det sprudlende Væld af store som af smaa Kilder, der rislende baner sig Vej ned over Fjældsiderne, er dette for os Danskere et uforglemmeligt Syn, og kun den fineste Kunstner vil kunne formaa at fæstne det Spil af Farver, som en Solnedgang Kl. 1 om Natten fremkalder.

I Nærheden af Kraftstationen var vi velsignet fra Naturens Haand med en varm Kilde, som der rundt om paa Island findes en Mængde af. Disse varme Kilder kommer direkte fra Jordens Indre, og øet skal her bemærkes, at i Reykjavik faar Størstedelen af Indbyggerne deres varme Vand saavel til Opvarmning af Husene, som til Brug i den daglige Husholdning fra disse varme Kilder.

Landets økonomiske Situation er for Øjeblikket ikke den bedst mulige, hvilket tildels skyldes Efterkrigstids-Problemer, og at Sildefiskeriet, Islands vigtigste Næringsvej, de sidste Aar har slaaet Fejl.

Jeg var paa Island ca. $\frac{1}{2}$ Aar, og Turen i sin Helhed var en stor og uforglemmelig Oplevelse.

Kurt Sørensen 1944—45.

Erik J. Borum fra Vinteren 43—44 har i engelsk Militærtjeneste været langt omkring i Verden, og han skriver herom i et Brev:

Jeg har allerede rejst gennem den halve Verden og set mange Slags Mennesker og underlige Skikke. Ægypten, Landet hvor Øst og Vest mødes. Suezkanalen, en Oplevelse for sig. Udstrakte Ørkener med forrygende Sandstorme. Det røde Hav, Verdens Stegepande, alt er øde der, kun nøgne Klipper rejser sig langs Bredderne. Det indiske Ocean med Bølger saa høje som Huse og Tusindvis af Flyvefisk. Bombay, Byen med de gamle indiske Paladser som en Kontrast til Vestens

moderne Bygninger. Befolkningen uhyre fattig og lige saa rig. Tiggere med Lemmer, der fra Barnsben er gjort ubrugelige, for at de skal kunne vække mere Medlidenhed. Kulier, som for nogle faa Ører bærer 200 Pund paa Hovedet uden Besværighed. Basarer, hvor man kan købe alt fra Synaale til kostbare Tæpper. Kvinder, der er deres Mænds Slaver og bliver holdt nærmest som Husdyr. Kastesystemet, der er den største Hindring for Indiens videre Udvikling. Naturen, vild og vidunderlig skøn, Urskove saa store som Danmark. Heden er frygtelig i Sommertiden, men om Vinteren kun ca. 40 Grader. Nætterne er vidunderlige og kølige, men de giftige Møskitoer ødelægger Harmonien, og man maa sove under Moskitonet som det eneste Forsvar.

Regntiden kommer i nær Fremtid, og alt vil blive forandret og faa nyt Liv i de tre Maaneder, den varer. Jeg har levet i Calcutta ca. tre Maaneder og haft en herlig Tid der, selv om det er den mest beskidte Plads, jeg endnu har set, og den mest urolige. Indernes Religionsforskelle er en stadig Anledning til Stridigheder og har været det i den sidste Menneskealder. Jeg nar gennemtrawlet Bengalen og været helt oppe i Birma. For Tiden er jeg i Nærheden af Delhi og den hellige Flod Ganges. Nu skal jeg paa Ferie en Maaned 8000 Fod oppe i Himalaja, hvor der er koldt og utrolig smukt, derefter op til Nordgrænsen et Par Maaneder, hvorefter jeg sikkert forlader Indien. Maaske gaar Turen saa til Singapore, og tidlig i Foraaret kommer jeg hjem til Danmark igen.

Erik J. Borum.

NYT FRA GAMLE ELEVER

Kære Kammerater fra Pionerholdet!

Fire Aar er nu gaaet, siden vi mødtes paa Idrætsskolen en lun Efteraarsdag. Vi husker vel alle, da vi samledes i Kaminstuen, og Thomsen bød os velkommen som sit første Elevhold. Et Velkommen, som vi i de følgende 5 Maaneder blev klar over, i enhver Henseende var velment. Kan I huske, naar Salomonsen ruskede os op i Gymnastiksalen? Naar vi var i Skoven med Thomsen, eller naar vi samledes i Foredragssalen for at høre Hastrup eller Fru Salomonsen? Jo, det husker vi vist alle, og for de fleste af os danner denne Vinter vel ogsaa et Sær afsnit af selve Livet. Et Sær afsnit, der ogsaa er en Spore for os, der har været paa Skolen, til fremefter altid at yde det bedste til Glæde og Gavn for os selv og de Kredse, hvori vi færdes. Jeg tænker her nærmest paa dem, der leder andre Unge paa Idrætspladser eller i Gymnastiksale. Det er et stort Ansvar at lede en Flok Unge. Det er ikke nok at røre Lemmerne og faa alting til at gaa præcist og fint. Det er kun Midlet, men Maalet naas først, naar Livs-

lysten vækkes, og Aanden over Arbejdet bæres med ud i Livet som en rød Traad i det daglige og er med til at skabe en sund og vaagen Ungdom. Den Ungdom, der skal bære vort Land gennem onde saavel som gode Dage.

Ja, Tiden løber, og vi kan knapt vinde med, og mangt og meget er sket for os hver især paa disse fire Aar. I har vist allesammen faaet en lille Opfordring til at skrive og fortælle lidt om, hvorledes det stod til. Mange af jer har ogsaa skrevet lange Breve til mig, og det vil jeg gerne sige jer rigtig mange Tak for. Det har været en Fornøjelse at læse dem, og jeg vil, omend kort, bringe disse Hilsener videre til alle Kammeraterne. Landsstævnet i Odense har været en stor Oplevelse for dem, der var med der. Kaj Nørgaard var med paa Ringkøbing Amtshold. Han har i Sommeren Løb ledet fire Haandboldhold, samt været Turneringsdommer. Stendevad slider i det med sit Hus, men har dog haft Tid til at tage Idrætsmærket i Guld. Holk kan vi vente os meget af. Han dyrker Idræt med Flid og er nu begyndt at interessere sig for Tikamp. Svend Thomsen har opholdt sig paa Fyn i Sommer, men rejste hjem 1. November, hvor han skulde genoptage Ledelsen af Gymnastikken. Tobiesen har holdt Ferie paa Bornholm og kan ikke forstaa, at ikke Børge blev derovre. Kaj Nielsen er stadig Fængselsbetjent og leder Idræt baade inden og uden for Fængslet. Jacob er Landpost, men skal ind og være Soldat til Efteraaret. Børge Dahl er Plejer og Gymnastikleder paa »Rødbygaard«, foruden at han leder Gymnastikken og Idrætsarbejdet i en Forening uden for Anstalten. Han fører stort, hvad Idrætsmærket angaar, idet han har faaet den første Sløjfe paa. Jeg selv er stadig i min Plads her i København og har det som Blommen i et Æg. Jeg har roet i Sommer i »Kvik«, og i Vinter gaar jeg til Gymnastik og dømmer til Idrætsmærket.

Jeg kan glæde jer med, at Vandrebogen er i fuldt Sving, og det er mit Haab, at den fortsat maa være det.

Og saa er der Elevmødet. Vi var ti samlet fra Pionerholdet i Sommer, men næste Aar kommer vi allesammen. Skal vi lade det være en Aftale? Ja!

Med Ønsket om en glædelig Jul og et godt og lykkeligt Nytaar sender jeg jer alle mine bedste Hilsener.

Herluf Helsøe Jensen.

Sommeren 44.

Det bliver kun en kort Hilsen denne Gang. Det er begrænset, hvor meget der kan blive at fortælle om vort lille Hold, især naar Halvdelen af Pigerne undlader at sende Oplysninger om deres Færden. Jeg gaar ud fra, at der ikke er sket store Forandringer siden sidst, naar de ikke lader høre fra sig.

Grete sender Hilsen fra Brandstrup paa Lolland. Hun bestyrer

Huset for sin Broder, som er Lærer. Skal lede to Hold Gymnaster i Vinter.

Anna og Gunhild er optaget af Døtrenes Fremskridt — og Gerda af Sønnens.

Karen og Johannes blev gift først i April. Karen har saa travlt. De har et Hjemmebageri, saa hun hjælper med at bage, passer Butik, Hus og Mand. Har hun Tid tilovers, hjælper hun sin Søster med Opmaskning og Kunststopning. Leder fire Hold Gymnaster i Vinter. (Alt det har Gunhild fortalt, Karen har ikke Tid til at skrive.)

Ingrid har ligesom sidste Sommer været Medhjælper ved Ringe Friluftsbad. Siden har hun været i Sverige, og nu er hun Elev paa den internationale Højskole ved Helsingør.

Jeg er stadig hjemme. Var med til Gymnastik og fri Idræt i Sommer. Havde ogsaa den Oplevelse at være med til Landsstævnet i Odense som aktiv Deltager. Jeg vinkede til Ingrid, da Holdene skulde opstilles til Indmarchen. Traf senere Johanne og fik ogsaa et Par Ord med Salomonsen.

Jeg haaber at faa Elevmødet med næste Sommer. I Aar glippede det. Hermed de bedste Ønsker om en glædelig Jul samt et godt Nytaar.

Marie Jensen.

Vinteren 1944—45.

Lyhne og undertegnede blev valgt til Repræsentanter for Holdet ved Elevmødet i Sommer, hvor Holdet forresten var meget sløjt repræsenteret, og vi har nu ved at sende Brev ud til alle, skrabt lidt Oplysninger sammen. Desværre ikke om dem alle. Dencker er gift og bor i Nærheden af København. Han er jo efterhaanden ved at være et kendt Navn. Bl. a. blev han Sejrherr i Trespring ved Militær-olympiaden i Berlin, og flere Gange i Aar har han været paa Landsholdet. Bøgild har haft travlt hele Sommeren baade med Gymnastik og Haandbold, og fra 1. November har han virket som Gymnastiklærer paa Vesterlund Ungdomsskole ved Vejle.

Kjeld Larsen springer Soldat i Viborg, H. C. Rasmussen skummer stadig Fløde i Gjerrild, Alfred Larsen har faaet fast Ansættelse som Politibetjent i Viby, hvor han er gift, og Appelt med Chrysantemummerne er i Egaa. Det ser iøvrigt ud til, at Egaa bliver Centrum for gamle Elever, idet baade Ross og Carlsen er Lærere paa Efterskolen. Ross, der er blevet gift med en Sønderjyde — bravo — har i Sommer været Leder af Fuglsølejren, og Carlsen fungerer stadig som Amsinstruktør foruden at være Tørvegrosserer. Sidste Vinter supplerede han sin Uddannelse paa Statens Gymnastikinstitut.

Knoth-Bageren vrider stadig Kringler. Har i Sommer ledet Haandbold for Piger efter at være blevet sendt hjem fra Krigstjeneste i Tønder, Søgaard, Aarhus og Aalborg — med Vinkler paa Ærmerne. Arne Hansen har ogsaa været Soldat. Er nu Kolonialkommis ca. 15

km fra Hjemstavn, men trods Afstanden har han ledet Karlegymnastikken derhjemme og har i Sommer endda haft et Drengehold, foruden selv at være med paa Roskilde Amtshold. Forlovet. Kaj Bornholmer Hansen er i København, hvor han er Medlem af »Sparta«. Han er ansat som Assistent paa Forsikringsselskabet »Baltica«s Hovedkontor. Ogsaa han er forlovet. Anker Nørgaard bor hos sine Forældre. I Sommer har han været i Tørvemosen, og nu er han paa Teglværk. Han har ledet Gymnastikken i to Vintre og Haandbold om Sommeren — endda for to Klubber. Sidste Sommer var et af hans Hold i Silkeborg til Landsturnering indenfor »De danske Gymnastikforeninger«. Arthur Norup kom i Sommer i alle Landets Aviser. Han spillede nemlig Fodbold paa sin Bryllupsdag, og skød endda et Par Maal, mens den rødmende Brud i Myrter og Slør saa beundrende til. Markus har ledet Gymnastikken i Ry, men fra 1. September er han taget over paa Dalum Landbrugsskoles Mejeriskole. Henning Larsen har været en Tur paa Grønland og senere arbejdet som Skibstørrer i Nyborg. I Vinter er han taget til Sverige som Elev paa Lillsved Gymnastikhøjskole. Der var Thormod Elev sidste Vinter, hvorefter han rejste til Schweiz. Er nu Gymnastiklærer paa Halvorsminde Ungdomsskole. Tandknækkeren er snart færdig med sine Studier, som han har haft fuldt op at gøre med. Eigil arbejder som Dekorator ved et Firma i Aarhus, hvor han har haft gode Træningsforhold. Han blev opereret for en Revne i Bughinden i Sommer, men naaede alligevel at komme i Form og var med i Landskampen mod Finland. I Hæk har han forbedret sin personlige Rekord fra 15,9 til 15,6. Regner med at komme til Amerika om et Aars Tid. Lyhne er stadig Lærer hos Hælsø, og han har i Sommer været paa Askov Sløjdskole. Og selv er jeg Lokalredaktør for Haderslev Vesteramt med Bopæl i Rødding. Har i Sommer ledet Fodboldtræning for Dreng og Juniores. Til Maj har jeg været forlovet med Gokke i 3 Aar og skal til den Tid forovrigt ind som Soldat.

Til Slut siger vi begge Tak for Hilsener og Breve, og skal vi ikke være enige om at mødes allesammen til Elevmødet i Sommer.

Glædelig Jul og godt Nytaar og Held med jeres Arbejde.

Ole.

Kære Sommerpiger 1945.

Først skal der lyde et hjerteligt Tillykke til alle de nygifte samt til Koefod med Sønnen, som I sikkert alle længes efter at se. Jeg kan fortælle jer, at han er noget af det yndigste, men hvor kan han blive andet. De lykkelige, som er gaaet ind til en ny Tilværelse er Herdis. Hun bor nu i Korsør og er veltilfreds med det, især priser hun Badeforholdene, og saa spiller hun Tennis til den store Guldmedalje. Den næste i Rækken er Ninna, hun er saa flot med eget Hus, hvor hun lever lykkeligt og fredeligt med sin Mand. Lonny, der

næsten har været sporløst forsvunden, blev gift den 7. December og flyttede til Urlev gamle Købmandsgaard, hvor hun befinder sig godt. Det var vel nok ærgerligt, at vi, der var i Vejle de 8 Dage, ikke vidste det, for saa havde vi besøgt dig. Aase er ogsaa blevet gift, hendes Mand har en Gaard ved Odense, og Københavnerpigens lader virkelig til at have Evner som Landmandskone. Som den sidste i Rækken (foreløbig) er Karen. Den 13. September blev hun gift og bor nu i Jylland 5. Min. fra Aars. De har en Gaard med 26 Tdr. Land, saa der er nok at tage fat paa, men Karen kan li' det, desuden skal hun lede Gymnastik til Vinter i Aars.

Saa gaar vi over til de Piger, der indtil nu er forblevet »ustraffet«. Anna Marie er havnet i Helsingør paa Postkontoret. Hun har været til Landsfesten i Odense, hvor hun deltog i Trekamp. I nær Fremtid rejser hun en Tur til Norge til Bryllup, og derfra stikker hun indenom til Sonja, der stadig er i Sverige og befinder sig godt. Hun farer en hel Del rundt i Landet for at se saa meget som muligt, inden hun forlader det. Hun var i Vejle paa de 8 Dage og ligner sig selv. Tove er stadig i Tørring, hvor hun spiller Badminton i stor Stil. Else er havnet i Agerbæk — efter at have været et Stykke Tid i Kolding, hvor hun dyrkede Rosporten. Hjemme i Agerbæk spiller hun Haandbold og leder Gymnastik. Gerda er hjemme i Esbjerg og hjælper Kirsten Friis. I Sommer har hun været sammen med Atletikkanonerne paa et Kursus; hun har forhaabentlig lært en Masse, som hun har givet videre til sine Kammerater derhjemme. Erna er meget optaget, men hvor kan det være anderledes, naar hun baade gør Gymnastik, spiller Haandbold og Klaver. Sigrid har været syg, men er heldigvis kommet sig igen. Hun skal paa »den jyske« til Sommer. Hvem der bare var saa heldig. Mener I ikke det samme? Anna har ogsaa været til Landsfesten i Odense. Nu danser hun sig gennem Tilværelsen i Folkedans, men svigter ikke Gymnastikken. Birthe dyrker sin Hobby, Ridning. Hun har været uheldig ved et Styr, men er ikke blevet forknyt af den Grund. Hun har deltaget i Konkurrence og besat 2. Pladsen i Spring og 3. Pladsen i Skoleridning. Harriet og Søster glæder vi os til at høre fra i Vandrebogen, naar den næste Gang vender Næsen hjem til Danmark. Jeg selv gaar paa Paul Petersens Institut, hvor jeg rigtig er i mit Es.

De bedste Hilsener til jer alle og rigtig glædelig Jul og godt Nytaar.

Oda.

Kære Venner fra Vinteren 1945—46!

Atter er et Aar svundet hen, og atter maa Redaktionen af »Møgstikket« i Gang med det ingeniørlunde lette Job at fortælle om jeres Meriter i det forløbne Aar. Da Vandrebogen desværre har ligget stille hos en af jer det meste af Sommeren, er der ikke meget nyt at hente fra den, og da ingen af jer har været særlig flittige til at skrive til

os, foreslaar vi, at vi samles allesammen igen en Aften paa vor kære gamle Skole, for der at faa nærmere Oplysninger om, hvad I har foretaget jer i det sidste Aars Tid. Bliv nu ikke forskrækkede, den Ting kan ordnes ganske let og smertefrit, blot I spænder Fantasiens Vinger paa Ryggen. Vi gør et Forsøg. Lad os prøve at blade 2 Aar tilbage i Kalenderen. Saaledes. Vi har nu Lørdag den 8. December 1945.

Paa den jyske Idrætsskole hersker der stor Travlhed. Der er kun faa Minutter igen, til Lørdagsunderholdningen skal begynde. Fornøjelsesudvalget flyver ud og ind ad Dørene, alt imens de raaber og kommanderer med de stakkels øvrige Elever, der maa slæbe Stole og Bænke ind i Kaminstuen. Vi kaster os over Direktør Vase, der netop er i Færd med at holde Generalprøve paa alt det, han har at sige som Aftenens Konferencier. Han fortæller os, at han stadigvæk har travlt med Instruktørvirksomheden i Aalborg, at han har fire Hold til Gymnastik og har været paa Rejser i England, Sverige og Norge. Inden han farer ud for at ringe med Klokkeren, faar han os dog ogsaa fortalt, at Adler er kommet til Aalborg, hvor han er Instruktør for Stor-Aalborg Atletikring, og at Birger har faaet en Søn mere. Vi følger med Vase hen til Klokkeren, for der at tage imod Jomserne, efterhaanden som de indfinder sig til Aftenens Underholdning. Her har vi som den første Overviking Moes, der har forladt Aalborg og er rejst til København. Efter ham følger de to uadskillelige, Aage Skade og Poul Lundgaard, der begge er begyndt at studere. Skade læser til Dyrlæge og Lundgaard til Lærer. Og der har vi jo »Staaltraad«, som sædvanlig iført et Par Træsko, han har hugget fra en af de andre Jomser, og med »Møgstikket« under Armen. Han og lille Niels Peter er jo i samme Klub, med hvilken de i Sommer har været to Gange i Sverige samt paa en pragtfuld Rejse gennem Tyskland, Belgien, Frankrig og til Luxembourg, hvor deres Klub vandt en kneben Sejrr over det luxembourgske Landshold. Ved denne Lejlighed løb Niels Peter en fortræffelig 1000 m, men havde ogsaa som Modstander Josy Barthel, der har Aarets næstbedste Tid i Verden paa denne Distance. Som I jo ved, har Niels Peter altid været saa glad for »En Tur ud i det blaa«, og dette har bevirket, at han nu har forladt København og er rejst til Genève i Schweiz, hvor han har faaet Arbejde hos en dansk Snedkermester.

Naa, nu er Klokkeren vist efterhaanden blevet saa mange, at vi maa skynde os ind i Kaminstuen, hvis vi vil gøre os Haab om at faa en ordentlig Plads. Vi smutter ind sammen med Bo Toft Boesen, der er paa Landbrugsskole ved Stubbekøbing.

Paa første Række sidder Pigerne fra Køkkenet flankeret af fire flotte Soldater, nemlig Poul Ankersten, Karl Thomsen, Dorph Helboe og Jeppe Aage. Sidstnævnte ligger ved Brigaden i Tyskland. Lige bagved dem sidder Torgeir, Øjvind og Søren Ambolt. De tre er alle blevet gift. Torgeir og Øjvind har Masser af Instruktionsarbejde i Oslo

og Omegn, og Øjvind er tillige blevet Sportsjournalist ved Morgenposten i Oslo. Søren er blevet Smedemester i Lisbjerg og leder Gymnastik hver Onsdag Aften.

Som første Nummer paa Aftenens Program bliver vi præsenteret for det ungarske Dansepar Jozsef og Jossi, der danser en fyrig Czar-das. Jozsef er vendt tilbage til sit elskede Budapest, hvor han igen er kommet paa Universitetet for at fortsætte sine afbrudte Studier. Jossi er stadigvæk Gartner i København. Fritiden tilbringer han med at køre Cykleløb som Medlem af Lyngby Cykleklub.

Og nu bliver vi præsenteret for en virkelig Overraskelse, idet det er lykkedes Fornøjelsesudvalget af faa 3 af den kgl. Ballets Førstekræfter til at give en Gæsteoptræden her paa Skolen. De yndige Balletpiger, Sofie Haugland, Laurine Wilstrup og Susanne Halberg danser et Udtoget af Balletten »De tre Gratier«. Især den dejlige Laurine W. er Genstand for alles Henrykkelse paa Grund af sin aalesmidige Dans. En af de mest grebne er Berthinus, der jo altid har været en stor Ynder af Aal. Samme Thinus har lagt Landbruget og Stine paa Hylden og er gaaet i Manufaktur-lære i Brande. Primaballerinaen Wilstrup leder Gymnastik og Idræt i Søborg Gymnastikforening.

Næste Nummer paa det eminent Program er de to akrobatiske Klovner, Thøg og Fru R. Lund. Thøg er flyttet til Middelfart, og Fru R. Lund har ombyttet Fruetilværelsen med Ægtemandens og har ladet sig smede i Hymens Lænker.

Og med de bedste Ønsker for Julen og det nye Aar til jer alle, siger vi jer saa Tak, fordi I vilde ledsage os paa denne vor lille Rejse til Skolen og udtaler Ønsket om et paa Gensyn ved Elevmødet til Sommer.

Heine Halberg og Niels Vase-Jensen.

Kære Sommerpiger 46.

Det er et haardt Arbejde at skrabe Nyheder sammen, men her er dog noget fra de fleste. Inga er paa Kontor, faar Tid til at passe Korrespondentskole, lære Husholdning og gaa til Gymnastik, saa hun har travlt. Else og Poul har faaet en dejlig Dreng, og er Lærere paa Askov Sløjds-kole i Vinter. Karen J. er i Rødvig. Til Marts skal hun paa Haandgerningskursus i Haslev. Ingrid er Elev paa Frederiksborg Højskole i Vinter. Gerda (Gundsømagle) har været paa Samsø, er nu hjemme og leder Gymnastikken i Sognet. Ellen Poulsen ledede Haandbold i Sommer, var saa uheldig at brække Armen, men er nu saa kry, at hun kan lede Gymnastikken derhjemme. Kis har ledet Haandbold for baade Piger og Karle i Sommer, og spekulerer nu paa at tage til England. Maja Møller og Hilda spiller Haandbold, og fik Pigerne fra Idrætsskolen til Horne i Sommer, dem kunde de dog ikke klare. Maja V. hedder nu Fru Brogaard, er Gaardmandskone i Spøttrup, og

har faaet en Søn, der hedder Bjarne. Ester Poulsen er gift med sin Peter, de er Gaardmandsfolk i Nr. Bork. Ester Sørensen hedder Fru Borg, Mejeribestyrende i Jegerup ved Vojens. Ellen Nielsen og Anna Damm er blevet forlovede. Anna er Økonoma paa Vojens Ungdomsskole, syr Udstyr, spiller Teater o. m. a. og svigter Gymnastikken. Kamma er Husbestyrerinde hos en Professor paa Landbohøjskolen. Karen (Lihme) skal lede to Hold til Gymnastik i Vinter. Kirsten Fensvig har ledet et Hold til Idrætsmærket og fløjtet til Haandboldkampe. (Rygtet fortæller, at hun er blevet forlovet.)

Gudrun er flyttet fra Jægerspris, hvor hun har været i Sommer, og rejser muligvis sammen med Lizzie til Sverige. Lizzie var jo Elev paa Idrætsskolen i Sommer, og var lige saa sprælsk som tidligere (stakels Lærere). Edith er i Helsingfors, det bliver spændende at se, hvad Vandrebogen fortæller om hendes Oplevelser. Marie Husted er i Aarhus. Ellen Horsens er i Odense sammen med Dagny. Ellen Tagesen er i Sønderborg og Kirsten Larsen i Sverige. Karin og Eva sender Hilsener fra Sarpsborg, de vil gerne herved til Elevmødet i Sommer. Karin kommer antagelig paa sin nyerhvervede Motorcykle.

Vibi har en Masse at gøre i Aalborg med Gymnastik, hun har mange Hold og Masser af Gymnaster og faar fine Resultater ud af det.

Det var lidt af det, jeg har kunnet opspore af nyt, og om mig selv kan jeg kun sige, at jeg har haft nogle Smaapiger til Gymnastik, men nu i Vinter skal jeg have unge Piger ogsaa, og jeg glæder mig.

Glædelig Jul og godt Nytaar.

Ingse.

Kære gamle Elever fra Vinteren 46—47.

Ja, det blev jo Tyge og undertegnede, der skulde fortælle lidt om de forskellige Gutter.

Jeg vil begynde med »Hanemand«. Han har haft mægtig travlt hjemme hos sin Far, men har dog haft Tid til at træne to Haandboldhold, Piger skriver han i Parentes. Til Foraaret skal han til Sverrig, heldige Kartoffel.

Svend har drevet det til noget. Han har været Forkarl, lige fra han kom fra Skolen. Med Hensyn til det idrætslige har han kun faaet Tid til at spille Fodbold. Han har ovenikøbet spillet paa B 1913 og været med Klubben i Norge i 10 Dage.

Vagn har været med til Idræt og Fodbold og skal til Vejleegnen i Vinter.

Anders er jo blevet Garder. Han har ledet Kammeraterne i Idræt og synes, det er gaaet helt godt, men det havde nær kostet ham en Tur paa Korporalskolen.

Jens Lyn har været meget flittig. Han har ledet baade Haandbold og Idræt. Hans Piger, skriver han, var meget skrappe. De har slaaet

Amtsmestrene fra baade Haderslev og Ribe. Han har selv deltaget paa Odense Amts Femkamphold i Juli.

Jørgen er paa Landbrugsskole i Malling for Øjeblikket. Han har desværre ikke haft Lejlighed til at udfolde sig, da der var en Leder i Forvejen, hvor han var. Han har spillet lidt Haandbold.

Kristian blev taget til Garder. Nu faar vi jo se, om han bliver indkaldt som saadan. Han er i Aalborg og befinder sig storartet.

»Skipper« er havnet i Norge og har det ligefrem himmelsk, skriver han. Han er paa en Skifabrik i Oslo og regner sikkert med at slide adskillige Bagdele i Løbet af Vinteren paa Norges Fjelde.

Jeg selv er paa Kornetskolen ved Kronborg. Jeg kom ind som Rekrut i Haderslev i Maj, og har derfor faaet Lejlighed til at lede lidt Idræt hjemme, jeg kunde nemlig naa at cykle hjem om Aftenen. Paa Kasernen havde vi desværre ikke ret meget Idræt, saa det var kun nogle faa Gange, jeg kom til at lede der.

Nu haaber jeg, vi allesammen kan mødes paa Skolen til Elevmødet i 48 og faa opfrisket Kammeratskabet.

Hilsen til jer alle.

Thue.

Kære Veninder fra Sommeren 47.

Tankerne gaar tilbage til den dejlige Sommer paa Idrætsskolen. Mange er Minderne fra Dagene i det skønne Sommervejr, at opfriske dem frister, men det kan kun blive ganske korte Glimt om hver især.

Nethe har ledet Piger i Idrætsmærkegymnastik, og det gik fint. Karna er rejst op paa Hjørringkanten, hvor hun til Vinter skal have ca. 40 piger at herse med. Edith har været med til en Gymnastikopvisning, hvor Laura ledede Holdet. Petra og Ingeborg var mellem Tilskuerne og nød den Ros, som de omkringsiddende tildelte i rigelig Maal. Bravo, Laura. Schriver har taget det store Skridt, og er paa Rigshospitalets Forskole. Lille Lisbeth vilde gerne lede Gymnastik hjemme i Kjellerup, men der er saa mange gamle Delingsførere, dog, hendes Tur skal nok komme. Fie har faaet en Lærerindevikarplads og læser med og opdrager paa en Flok søde Unger. Lizzie vil til Sverige, hun har faaet en daarlig Fod, og maa ikke spille Haandbold i Vinter, det maa være haardt for hende. Ane og Anne Marie har intet at fortælle, men sender de bedste Hilsener.

Jeg selv leder Børnehold, og jeg synes, det gaar udmærket. Som det vistnok er rygtedes, er jeg blevet gift og lykkelig og glad i min nye Stilling. Vi havde den Glæde at se Rask Nielsen, der holdt Foredrag her, samt Ane, Nethe, Lizzie og Ingse hos os en Søndag i vort nye Hjem, og jeg behøver vel ikke at fortælle, at vi drøftede fælles Minder og havde det herligt sammen.

Og nu faar Inger Stangebye Ordet paa de norske Jenters Vegne, og jeg ønsker glædelig Jul og godt Nytaar.

Ditte.

Kjære piger!

Jeg vil gjerne senne dere en liten hilsen fra oss i Norge, og jeg begynner med Synnøve som har hatt saa meget aa gjøre paa kontoret, at det ikke er blitt meget tid til aa trene. Hun har dog vært med noen ganger, og haaper paa aa faa tid til aa praktisere det hun har lært paa skolen. Reidun har faaet behandlinger for sitt kne, men hun er naa i orden igjen, og skal saa igang med aa instruere flere steder. Hun skal til vintereen være med i skøyteballet, og skal trene flittig til det. Elisabeth er begynt paa Statens Gymnastikkskole sammen med Aase for videreutdannelse, og det gaar fint selv om t. eks. anatomien er vanskelig, da de skal kunne alle de latinske navn paa muskler o. s. v. Men oppholdet paa Idrætsskolen har vært en god forskole. Torill er flyttet til Oslo, og er endnu ikke kommet igang med idretten, men hjemme instruerede hun pikerne i klubben. Hun arbeider som tannlegeassistent. Inga Brita har ofte vondt i sitt kne, og legen har sagt hun skal være forsiktig. Men Inga er ikke av de stille, saa hun har vært med i klubkonkuranser, haandball m. m.

Jeg selv har hatt meget aa bestille i min klubb »Mode«. Det var ikke det mindste vanskelig aa faa begynt, takket være det, vi lærte paa »den jyske«, og jeg har instruert gutter og piker i fri idret og haandball. Nu til Vinteren har jeg gymnastikk med pikerne, og det er mange. Vi har baade linjegymnastikk, leker og balspill, og jeg selv synes, det gaar bra. Jeg gaar ogsaa paa handelsskole og tar undervisning i klaverspil, saa tiden er fullt opptatt.

Vi norske piker ønsker oss ofte tilbake til skolen, og sender dere alle vore beste hilsener.

Inger Stangebye.

Kære Pi'er!

Saa er der igen gaaget et Aar, og vi faar atter lidt Kontakt med Skolen gennem Aarsskriftet her, og det kan ogsaa være rart at høre lidt om jer, og hvor I befinner jer, for Vandrebøgerne 45—46 har jeg faktisk oppgivet at faa at se mere.

Jeg mindes endnu med Glæde vort lille Kursus i Maj Maaned, og jeg haaber, at vort Kursus til Sommer vil samle det dobbelte.

Sv. Aa. Thomsen og Rask Nielsen har lovet, at det denne Gang bliver i Forbindelse med Elevmødet, om ikke paa anden Maade, saa flytte Elevmødet hen til Kursus'et, og saa har jeg det bedste Haab om, at vi bliver den helt store Flok.

Det glæder mig, at saa mange af jer er i Gang med Gymnastikken rundt omkring. Af og til faar jeg en lille Hilsen med Opfordring om Hjælp til Timeseddel el. lign. Jeg er altid glad for at hjælpe, jeg fornyer stadig mit Øvelsesudvalg og er i Øjeblikket ved at faa duplikeret Timesedler til saavel Børn som Voksne, Motionshold, Træningshold og Elitehold, saa trænger I til nye Idéer til Øvelser, kan I blot skrive efter Timeseddel.

Per er nu snart et Aar, den 5. Januar, saa til Sommer kan han løbe rundt og lege med Birthe og Bjarne, men han bliver jo nok ikke saa nem at holde Styr paa som sidste Aar.

I Haab om Gensyn til Sommer, sender jeg alle Sommerpigerne de bedste Hilsener.

Koefoed.

Glædelig Jul! Hilsen til Venner og gamle Elever!

Henrik, Karen og Haugstrup.

Kære gamle Elever!

De bedste Hilsener og Ønsker. Glædelig Jul — godt Nytaar!

Familien Salomonsen.

Kære Venner!

De hjerteligste Ønsker om en glædelig Jul og et godt Nytaar.

Familien Hagelso.

Mine bedste Ønsker for Højtiden til Vennerne fra 44—45.

Ross Sørensen.

Glædelig Jul og et godt Nytaar ønskes jer alle.

Anna og Knud.

GENERALFORSAMLING DEN 30. JUNI 1947

I Forbindelse med Elevmødet afholdtes Elevforeningens aarlige Generalforsamling. Dagsordenen var ifølge Lovene med Forslag om Lovændring i § 2.

Kassereren Knud Thomassen bød Velkommen, da Formanden Th. Petersen opholdt sig i Udlandet. Forstander Rask Nielsen blev enstemmigt valgt til Dirigent. Knud Thomassen aflagde i Formandens Sted Beretning og oplæste et Brev fra denne, hvori meddeltes, at Danmarkssamfundet var ansøgt om en Fane til Skolen, men paa Grund af Mangel paa Flagdug maatte Ansøgningen stilles i Bero indtil videre, dog med Løfte om, at Skolen vilde komme i Betragtning.

Derefter aflagde Kassereren Beretning og oplæste det reviderede Regnskab, som godkendtes. (Se Regnskabet andet Steds.)

De afgaaende Bestyrelsesmedlemmer Thormod Petersen, Knud Thomassen og Viggo Søndergaard blev genvalgte. Som Repræsentant for Vinteren 1943—44 genvalgte Herluf Jensen, for Sommeren 1944 valgtes Marie Jensen. For Vinteren 1944—45 valgtes i Stedet for Thormod Petersen Ole Lind. For Sommeren 1945 valgtes Oda Larsen og for Vinteren 1945—46 Heine Halberg. Som Revisor valgtes Tage Søgaard i Stedet for Frede Mortensen, der ikke ønskede Genvalg.

I Lovenes § 2 er det fastsat, at Elevmødet skal afholdes sidste Søndag i Juni, men af Hensyn til at lægge et Kursus for gamle Elever i

Forbindelse med Elevmødet, foresloges det, at Skolen blev frit stillet ved Fastlæggelsen af dette. Forskellige havde Ordet for og imod Forslaget. Resultatet blev, at man besluttede at fastholde den sidste Søndag i Juni til Elevmødets Afholdelse.

Under Eventuelt havde Forstander Thomsen Ordet og omtalte Indsamlingen til Skolens Fuldførelse. Den økonomiske Side af Sagen skulde han nok klare, naar blot de gamle Elever vilde sende nye til at fyldte Pladserne paa Skolen.

Thormod Petersen.

NYE MEDLEMMER I ELEVFORENINGEN

Vinteren 1945—46:

633. Jozsef Gaál, Ungarn.

Vinteren 1946—47:

634. Poul Erik Hahn, Bindslev.

635. Svend Ejner Svendsen, Langeskov, Fyn.

636. Harry Mortensen, Drejø pr. Svendborg.

637. Jens Lyder Hansen, Aabylund, Nr. Aaby.

638. Jørgen Nielsen, Tebbestrupgaard pr. Randers.

639. Thomas Østergaard, Københoved pr. Skodborg.

640. Vagn Vastrup Nielsen, Finderup pr. Herborg.

641. Christian Jacobsen, Frydendal 13, Aabenraa.

642. Tyge Jul Nissen, Mern A/M, Mern St.

643. Thomas Sørensen, Nørnbølling pr. Brørup.

644. Thorvald Oehlenschlæger, Vesterhede pr. Hejnsvig.

645. Harald Simonsen, Dalby ved Kolding.

646. Karl Høegh Simonsen, Vantore pr. Nysted.

647. Poul Thue Damgaard, Øsby Mejeri, Sønderjylland.

648. Willy Kjær, Tøndervej 131, Kolding.

649. Karl Karstensen, Gath, Nibøl 24 b, Sydslesvig, Brit. Zone.

650. Evald Jensen, Vesterhede pr. Hejnsvig.

651. Vagn Hansen, Stilundgaard, Frejlev, Lolland.

Sommeren 1947:

652. Edith Kej, Horne, Fyn.

653. Synnøve Evensen, Fjellnes, Nesoddhøyda pr. Oslo.

654. Aase Kjølseth, Kirkenær i Solør, Norge.

655. Elisabeth Nielsen, Holgersdal, Kjellerup.

656. Ane Sørensen, »Eskelund«, Mesinge, Fyn.

657. Ane Marie Hansen, Saxegaarden, Langeskov, Fyn.

658. Karna Nielsen, Homaa pr. Aalsø St., Djursland.

659. Lykke Krarup, Godsforvalterboligen, Tølløse.

660. Dagny Jørgensen, Nygaard, Jerlev pr. Vejle.

- 661. Inger Schriver, Vellevej, Langaa.
- 662. Petra Iversen, Tinghøj Brugsforening.
- 663. Magda Lund Jessen, Tinghøj pr. Varde.
- 664. Grete Laulund, Nordhavnsvej 9, Skive.
- 665. Anna Sofie Bennedsen, Lourup pr. Gørding.
- 666. Gerda Nielsen, Odstrup, Grevinge.
- 667. Laura Schmidt, Stenderup, Føvling.
- 668. Ingeborg Brorson, Stenderup pr. Føvling.
- 669. Kristine Mølvadgaard, Zyphtensminde pr. Hjerm.
- 670. Agnete Ebbesen, Munkebo pr. Dræby.
- 671. Anna Olesen, Illerup Damgaard, Alken St.
- 672. Edith Jespersen, Jernvedlund, Gørding.
- 673. Elisabeth Halstensen, Görvellallien 7, Molde, Norge.
- 674. Torill Hoem, Eckersbergs.gt. 63 A, Oslo, Norge.
- 675. Inger Stangebye, Sandvika pr. Oslo, Norge.
- 676. Reidun Bronndal, Bøgt. 25 B, Oslo, Norge.
- 677. Inga Brita-Askvik, Cappellansgate 3 B, Oslo, Norge.

P a s s i v e M e d l e m m e r :

- 678. Tage Notlev, Svendsgade, Vejle.
- 679. Jacob Nielsen, Den jyske Idrætsskole, Vejle.
- 680. Peder Larsen, Købmagergade 56, A, Fredericia.
- 681. Kr. Mogensen, Strømmen 18, Randers.
- 682. Kirsten Dalgaard, Ribe Landevej 86, Vejle.
- 683. Carl Clausen, Tesdorpsvej 11, Odense.
- 684. Kaj Bekke, Hollændervej 5, Kolding.
- 685. Frode Christensen, Mølleparken 6, Randers.
- 686. Frederik Nielsen, Nyboesgade 71, Vejle.
- 687. Svend Bekke, Hollændervej 5, Kolding.
- 688. Kurt Olesen, Bakkegaardsvej 1, Vejgaard, Aalborg.
- 689. Johannes Cramer, Søllerødgade 49, København N.
- 690. Jens Lynerup Larsen, Hedegaard, Vadum, N. J.
- 691. Karen Pedersen, Nørregaardsvej 17, Lyngby.
- 692. Oskar Andersen, Christiansgade 63, Odense.
- 693. Erik Fabrin, Rødegaardsvej 77, Odense.
- 694. Ove Gunnestrup, Tordenskjoldsgade 87, Aarhus.
- 695. Eiler Schou, Zone-Redningskorpset, Aarhus.
- 696. Juul Christensen, Leth Bangs Boghandel, Aarhus.
- 697. Ejnar Larsen, Nyvangsvej 54, Odense.
- 698. Leonhardt Reesen, Kalundborg.
- 699. Skovfoged Sørensen, Skyttehuset, Vejle.
- 700. Arthur Bressendorf, Grindsted.

Husk at meddele Adresseforandringer til Elevforeningen.

REGNSKAB

for

Den jyske Idrætsskoles Elevforening
1. Juni 1946—31. Maj 1947.

Indtægt:

Kassebeholdning den 1. Juni 1946	388,92
Solgt Aarskrifter	6,00
Frivilligt Bidrag:	
Thormod Petersen	2,00
Dansk Idræts-Forbunds Kursus	50,00
Dansk Haandbold-Forbunds Kursus	30,00
Kontingent for 1946. 556 Medlemmer	1668,00
Opkrævning af Porto	319,80
Renter pr. 1. April 1947	7,46
	<hr/>
	Ialt Kr. 2472,18

Udgifter:

Trykning af Aarskrifter	1180,45
Forsendelse af Aarskrifter plus Portoudgifter	370,00
Opkrævningskort	37,85
Fragt 2,80 plus Gebyrer 0,94	3,74
Kassebeholdning pr. 31. Maj 1947:	
Vejle Byes og Amts Sparekasse	739,73
Girokonto	140,41
	<hr/>
	Ialt Kr. 2472,18

Ovenstaaende Regnskab er revideret og fundet i Overensstemmelse med Sparekasebog, Girokonto og Bilag.

Vejle, den 25. Juni 1947.

Rask Nielsen.

Vanløse, den 26. Juni 1947.

Frede Mortensen.

ELEV MØDE

Elevmødet afholdes fra Lørdag Eftermiddag den 26. Juni til Mandag Morgen den 28. Juni.

Husk at medbringe Idrætstøj og Rationeringsmærker. De, der vil overnatte, maa medbringe det nødvendige Sengetøj.

Indmeldelser til Mødet maa være os i Hænde senest den 21 Juni.

Vj venter at se jer allesammen.

Svend Aage Thomsen.

KONRAD JØRGENSENS
BOGTRYKKERI
KOLDING